

กระโถนช่างธรรมาคินทร์

ฉบับที่ ๓๗ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

๖๑. หลวงปู่บุตรดา

ในบรรดาพระสุปฏิปันโนเจ้ายุคปัจจุบันนี้ หลวงปู่บุตรดา ดาวโร แห่ง วัดกลางชูศรีเจริญสุข จังหวัดสิงห์บุรี นับเป็นพระเถระอีกองค์หนึ่ง ที่มีลูกศิษย์ลูกหาทั่วประเทศ ใครไปกราบท่านก็จะได้รับความชื่นอกชื่นใจโดยทั่วหน้ากัน สิ่งที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใครก็คือ ท่านจะแจกแบ่งให้เป็นสิริมงคลแก่ทุกคน บางคนเรียกว่า "น้ำมนต์แห้ง"

เรื่องที่ท่านแจกแบ่งมีที่มาคือ ครั้งหนึ่งหลวงปู่ป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจ ในบรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ไปเยี่ยมไข้ มีอยู่คนหนึ่ง ชื่อ "คุณสุทธิลักษณ์" คุณคนนี้มีสัญญลักษณ์ประจำตัว คือ จะใส่แหวนเพชรที่ละสี่นิ้ว เรียกว่าใส่จนของแท้กลายเป็นของปลอมไปเลย ค่าที่มันเยอะจนเกินมนุษย์มนาเขา...

คุณสุทธิลักษณ์เห็นหลวงปู่นอนป่วยอยู่ ก็เกิดเมตตาจิต ช่วยนวดให้หลวงปู่เป็นการใหญ่ นวดไม่นานนวดเปล่า เอน้ำมนต์นวดกล้ำมทาให้หลวงปู่ด้วย..!

โดนน้ำมนต์นวดกล้ำมเข้า หลวงปู่ก็บวมแดงไปทั้งเนื้อทั้งตัว พล.ต.ท.นพ. สมศักดิ์ สืบสงวน นายแพทย์ใหญ่โรงพยาบาลตำรวจ มาเห็นเข้า แทบจะเป็นลมด้วยความตกใจ ทำไมเขาทำกับหลวงปู่ขนาดนั้น..!?

คุณหมอสมศักดิ์ จึงเอาแบ่งทาให้หลวงปู่เพื่อลดการอักเสบและระคายเคือง ลูกศิษย์ลูกหาที่มากกราบเยี่ยม พอเห็นดังนั้น เลยช่วยกันซื้อแบ่งมาถวายเป็นการใหญ่...

คนโน้นก็ซื้อ คนนี้ก็ซื้อ กลายเป็นว่าหลวงปู่ชอบแบ่ง ถวายจน

แทยจะเปิดร้านขายได้ หลวงปู่เห็นแบ่งมีมาก ท่านก็เลยแจกเขาบ้าง คนเลยเฮลละโลกันมารับ จนกลายเป็นว่า หลวงปู่ท่านต้องแจกแบ่งติดกันมาจนจะยี่สิบปีเข้าไปแล้ว...

ในการเตรียมงานฉลองครบ ๑๐๐ ปี หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค และฉลองโบสถ์ วัดท่าซุง คณะลูกศิษย์ "หลวงพ่อ" มี ร.ต.ท.อรรถพร กอวัฒนา (ยศขณะนั้น) เป็นหัวหน้า ออกกราบพระสุปฏิปันโนทั่วประเทศสิบกว่าองค์ (ส่วนใหญ่เป็นพระทางภาคเหนือ) ขอผ้าสังฆาฏิของท่านทั้งหลายมา เพื่อทำเป็นวัตถุมงคลแจกในงาน...

หลวงปู่บุตรดาท่านมอบผ้าสังฆาฏิให้ด้วยความเต็มอกเต็มใจ และปฏิสันถารกับญาติโยมอย่างรื่นเริง ท้องฟ้ามืดมืดเข้ามาทุกที มีที่ท่าว่าฝนจะตกหนักในไม่ช้า ผู้หมวดอรอดพรเริ่มคิดกังวลใจ เพราะต้องไปกราบหลวงปู่สี ญนุทสิริ ที่ วัดถ้ำเขาบุญนาค อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ อีก กลัวจะเจอฝนกลางทาง...

"ไปเถอะ...ไม่เจอฝนหรอก" หลวงปู่บุตรดากล่าวแทรกความคิด จนผู้หมวดอรอดพรสะดุ้ง จึงพากันกราบลาหลวงปู่ มุ่งตรงไปยังตากลีตลอดทางท้องฟ้าดูมืดดำมืดทึบ หยาดฝนพร้อมจะย่อยลงมาได้ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ตกจนแล้วจนรอด พอถึงวัดถ้ำเขาบุญนาคแล้วนี่ซิ... หลวงปู่สี ท่านออกมารอรับอยู่แล้ว..!

"เจอฝนไหมเล่า..? หลวงปู่บุตรดาท่านตามมาส่งถึงนี่ เจอฝนก็แย่ซิ..." หลวงปู่สีซึ่งอายุกว่า ๑๒๐ ปีแล้วเอ่ยเป็นประโยคแรก พลาญกุฏิกุจจอมอบสังฆาฏิให้ ซึ่งสังฆาฏิหลวงปู่สีนั้น ท่านครองมาตั้งแต่อายุ ๔๐ แทยจะติดเป็นเนื้อเดียวกันทั้งผืน และที่ทุกคนดีใจเป็นที่สุด คือ

ท่านแจกขานหมากให้คนละคำ..!

หลวงปู่พระสุปฏิปันโนชุนั้นทั้งสิบกว่าองค์ "หลวงพ่อ" บอกว่า เป็นผู้คล่องในปฏิสัมภิทาญาณทุกองค์ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ หลวงปู่будดาจะบอกว่าฝนไม่ตก และหลวงปู่สีมาคอยรับ พร้อมกับ บอกว่าหลวงปู่будดา มาส่งถึงนี้ เพราะทุกองค์ท่าน "ถึง" กันหมด ปล่อย ให้ลูกศิษย์งกันไปเอง โดยเฉพาะหลวงปู่будดา ท่านมีการแสดงออก ที่ชัดเจนกว่าใครทั้งหมด...

ใครจะไปใครจะมา มีธุระอะไร ไม่ต้องเอ่ยปากให้เสียเวลา หลวงปู่ รู้ซึ่งเข้าไปถึงในจิตใจ ตามประวัติหลวงปู่ท่านไม่รู้หนังสือ แต่ท่าน กลับแตกฉานพระไตรปิฎกอย่างน่ามหัศจรรย์ ยกธรรมะมาประกอบ แต่ละข้อ เล่นเอาคนแบกพระไตรปิฎกหงายท้องตึง เพราะคล่องแต่คำรา หลวงปู่ท่านคล่องปฏิบัติ เหมือนเอามวยวัดไปปะทะแชมป์มวยโลก แบกคำราเข้าไปก็คน หลวงปู่ต้อนชะเงี้ยวไม่เป็นท่าทุกราย..!

หลังจากบวชได้ไม่นาน อาตมามีความคิดถึง อยากจะไปกราบ หลวงปู่ จุฑธูปบอกท่านล่วงหน้า ว่าจะไปถึงวัดหลวงปู่ชุกเจ็ดโมงเช้า ปรากฏว่าเล่นเอาเพลพอดี หลงทางนะซิ...ก่อนนี้หลวงปู่อยู่ สำนักสงฆ์ สองพี่น้อง กับ อาศรมฤๅษีชาว จังหวัดชัยนาท พอย้ายไปสิงห์บุรี อาตมาไม่เคยไปเลยหลงชะยกใหญ่...

พอกราบเท้าท่าน โยมที่อยู่ปฏิบัติหลวงปู่ บอกว่า "หลวงปู่ฉันเข้า ตั้งแต่หกโมง แล้วนั่งรอจนปานนี้..." กราวนี้สนุกกันใหญ่ ใครมีปัญหา อะไรไม่ต้องถาม หลวงปู่ท่านควักเอากิเลสในใจของเราออกมาโชว์ ให้ดู ใครบกพร่องอย่างไร ตีชัดตรงไหน หลวงปู่ท่านชี้แจงเป็นฉากๆ

สว่างโล่งไปตาม ๆ กัน...

"หลวงปู่ครับ...ถ้ากระผม..." "ดูที่ศีล" คำตอบมาขณะคำถามยังไม่หลุดจากปากเลย ตั้งใจถามว่าถ้าปฏิบัติตรงตามมรรค ๔ ผล ๔ แล้วเราจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัด "พระโสดาบันศีล ๕ พระอนาคามี ศีล ๘ พระอรหันต์ศีล ๑๐..." คำตอบตามมาเป็นชุด จนอาตมาคิด ไม่ทันตามไม่ทัน...พระเราศีล ๒๒๗ นี้ครับ..?

แค่เพียงในใจก็ได้เรื่อง... "..นั่นมันศีลเพื่อโลก เพื่อเอาใจ ชาวบ้าน ศีลของพระอรหันต์จริงๆ แค่สิบก็พอแล้ว ดูเถเรซิ..ศีล ๑๐ เท่านั้นทำไมเป็นพระอรหันต์ได้..?" เสรีจครับ...นับร้อยก็ไม่พิน แต่ละหมัดชกตรงๆ ทั้งนั้น ใครมีคำถามผุดขึ้นในใจ เป็นโดนเบรียงเข้า แสกหน้าทุกที หูตาสว่างทั้ง ๆ เห็นดาวนั้นแหละ..!

อืมอกอืมใจก็กลับวัดได้ อยากโดนถลกหนังเปิดกิเลสเมื่อไรก็ไป ใหม่...มีโอกาสนี้เป็นแนวไปกราบเท้าหลวงปู่ทันที ระยะเวลาหลังกายสังขาร ท่านทรุดโทรมลงมาก ครั่งล่าสุดที่เพิ่งไปมา ท่านนอนเงิบเฉย ๆ ไม่พูด ไม่คุยด้วยแล้ว...

"พระพุทธเจ้าไม่ตาย พระธรรมเจ้าไม่ตาย พระสังฆเจ้า ไม่ตาย..แก่นของศาสนาอยู่ตรงไม่ตายนี้แหละ...

ไม่ตายอย่างไร...? อย่างตอนนี่แหละ ถ้าตายแล้วจะพบกัน อย่างไร...? ต้องตรงนี้ เดียวนี้

อดีตไม่มี อนาคตไม่มี เอาแต่ปัจจุบันนี้ สังขารหยุดปรุงแต่ง ทุกอย่างก็หยุดหมดดับหมด...

กายเดียว จิตเดียวก็นิโรธ หลายกายหลายจิตมันยุ่ง อะไร ๆ

มันก็อยู่ตรงนี้ หนึ่งแผ่นเดียวนี้...

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ต้องต่อเนื่องตามกันทุกลมหายใจเข้าออก อย่าเกาะตำราซี...

เอาแต่เกาะตำรา ก็เป็นมอด เป็นปลวกแทะคัมภีร์ แทะกระดาษใบลาน อยู่นั่นแหละ...

สนามหลวงบอกว่า ..อวิชชา ปรจุจยา สุขขารา.. อวิชชาเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร โธเอี้ย..!

อวิชชา สังขารมาจากไหน มาจากใจนี่..มโน ปุพฺพกุมาธมฺมา.. ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า...

สนามหลวงเคยพูดถึงใจมัยล่ะ..? ในปัจจุยการณะ เกาะตำราจบประโยคเก๋าก็ไม่หายโง่หรอก..!"

ยิ่งเขียนยิ่งคิดถึง เดี่ยวต้องไปกราบเท้าหลวงปู่ชะหนอย ธรรมแท้ๆ จากดวงจิตที่แท้ ไปหาฟังที่ไหนได้ง่ายๆ ละ...?

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปญโญ

๖๒. คาทาเงินล้าน

วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานีนั้น เมื่อสองปีก่อนหนังสือพิมพ์บ้านเมืองประเมินราคาสิ่งก่อสร้างว่า ต้องใช้เงินประมาณสี่พันล้าน จึงจะสร้างได้ขนาดนี้ ถ้าถามว่าเอาเงินจากไหนมามากมายขนาดนี้ ก็เห็นที่ต้องคุยกันยาวหน่อย...

ตามที่หนังสือพิมพ์ก็ตี วิหฺยุ โทรทฺศนฺกัถิ เรียกวัดนี้ว่าวัดพันล้าน ก็ไม่ได้เกินจริงเลย หากแต่เขาคำนวณราคาตามที่สายตาเห็น แต่เวลา

สร้างจริงๆ ราคาไม่ถึงนั้น ตัวอย่างเช่นศาลาสองไร่ สถาปนิกคำนวณราคา ๑๒๐ ล้านบาท หลวงพ่อเห็นว่าแพงไป ขอสร้างเองตามแบบฉบับของท่าน ปรากฏว่าใช้เงินแค่เจ็ดล้านกว่าก็สร้างสำเร็จ...

เหตุเพราะปูนก็ดี เหล็กเส้นก็ดี หลวงพ่อสั่งตรงจากโรงงานที่ละเป็นร้อยๆ ตัน จึงได้ราคาต่ำกว่าท้องตลาด วัสดุก่อสร้างอื่นก็เช่นกัน และหลวงพ่อกวควบคุมการก่อสร้างอย่างใกล้ชิด โอกาสจะทุจริตเลยไม่มี ประหยัดไปได้มหาศาล ดังนั้น เมื่อสองปีก่อนหลวงพ่อบังคับการก่อสร้างว่า ใช้เงินไปประมาณสามร้อยยี่สิบห้าล้านบาทเท่านั้น...

เงินสามร้อยกว่าล้าน ถ้าเป็นงบประมาณแผ่นดิน นับว่าเล็กน้อยเหลือเกิน แต่ถ้ามาคิดว่าเป็นเงินที่วัดต่างจังหวัดวัดหนึ่ง ใช้เป็นงบประมาณก่อสร้างเท่านั้น ก็ต้องคิดหนักเสียแล้ว ว่าเงินมหาศาลขนาดนั้น ต้องเกิดจากศรัทธาญาติโยมจำนวนมหาศาลไหน อะไรเป็นเหตุให้หลวงพ่อมั่นใจ จนถึงกับกล้าเป็นหนี้เขาที่ละห้า - หกล้าน ในการสั่งของล่วงหน้าแต่ละที...

หลวงพ่อบอกเล่าให้ฟังว่า เมื่อมาอยู่วัดท่าซุงใหม่ๆ มีเงินติดยามมาร้อยเดียว "เงินร้อยสมัยปี ๒๕๑๑ มันหายากนะ.." ท่านใช้ คาทาพระปัจเจกพุทธเจ้า พร้อมกับทำงานก่อสร้างไปเรื่อย มี "พระ" ท่านมาบอก คาทามหาลาก ซึ่งทางวัดพนัญเชิงเขาเคยใช้ เจ้าอาวาสวัดพนัญเชิงองค์แรกใช้ภาวนาอยู่สามปี วัดนั้นจึงมีลามามากมาจนทุกวันนี้ หลวงพ่อก็อ้วของท่านเรื่อยไป...

มาปีหนึ่งกำลังบวงสรวงอยู่ "พระ" ท่านบอกคาทาอีกบทว่าเป็น คาทาเงินแสน พอหลวงพ่อก็ใช้ดู ปีนั้นก็เงินได้เงินแสนกว่า สมัยนั้นจะหา

ซักหมื่นยังยากเลย ปีถัดมา "พระ" ก็บอกอีกบท ว่าเป็น คาถาเงินล้าน ให้ว่าต่อเนื่องกับบทก่อน แล้วลงท้ายด้วยคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า ปรากฏว่าได้เงินเป็นล้านจริงๆ และรายรับดีขึ้นทุกทาง จึงกล้าเป็นหนี้ เขาก็ละมาก ๆ

ต่อมา หลวงพ่อรวบรวมคาถาต่างๆ เป็นบทเดียว พิมพ์แจกเป็น ของขวัญปีใหม่ปี ๒๕๒๘ ท่านบอกว่า เป็นเพราะ "ท่านย่า" กับ "ท่านแม่" ไปช่วยขอความกรุณาจาก "พระ" ว่า ในปี ๒๕๒๘ นั้น สถานการณ์ด้านต่างๆ จะเครียดมาก ถ้าลูกหลานไม่มีความคล่องตัว ก็ช่วยเหลือหลวงพ่อได้ไม่เต็มที่ การก่อสร้างของวัดจะชะงักลง "พระ" ท่านจึงอนุญาตให้บอกคาถาเหล่านี้แก่ญาติโยมได้...

"พระ" ท่านว่า คาถานี้ทุกคนต้องทำด้วยความเคารพ ถ้าไม่เคารพจะไม่มีผล คาถาว่าดังนี้

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ประลัยันติ

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลากา ภวันตุ เม

มหาปุณฺญโย มหาลาโภ ภวันตุ เม

มิเตพาหุหะติ

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ

วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี

วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ

พุทธัสสะ สวาโหม

สัมปะฏิจฺจามิ

พออาตมาได้คาถามา ก็ท่องวันละ ๘ จบทุกวัน รู้สึกตัวเลยว่า รายรับ - รายจ่าย คล่องตัวมาก การส่งเสียให้น้องสาวสองคน หลานอีก ๑ คนเรียนนั้น รู้สึกไม่หนักใจ ปีนั้นน้องเรียนจบ ปีถัดมาอาตมาก็บวช คราวนี้เห็นผลของคาถาชัดมาก หลวงปู่มหาอำพันกล่าวว่า "คุณเป็น เนื้อนาบุญแล้วนี้ บุญใหญ่มาหนุน ลากผลก็มากซิ..."

หลวงพ่อสอนพระเวลาออกบิณฑบาตว่า ก่อนจะไปบิณฑบาต ให้ทรงกำลังใจให้สูงที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ เพื่อผลใหญ่จะได้เกิด แก่ญาติโยมที่ให้การสงเคราะห์เรา อาตมาเล่นด้วยคาถาเงินล้าน นี้แหละ แต่เพิ่มเป็นสามสิบจบ ว่าจะให้ซ้ำปอดก่อน แล้วจึงออกบิณฑบาต ระหว่างเดินก็ว่าไปเรื่อยจนกว่าจะครบสามสิบ...

อยู่มาวันหนึ่ง อาตมาตื่นดีสามตามปกติ ก็ว่าคาถาชะ ๑ จบ ก่อนจะไปสงฆ์ ทำกรรมฐาน พอว่าจบลืมตาขึ้นมา ฟ้าสว่างโร่เลย..! คว่า บาดตรออกบิณฑบาตแทบไม่ทัน เดินงไปตลอดทาง เราไม่ได้หลับ สติไม่ขาดไม่เคลิ้ม อารมณ์ต่อเนื่องเป็นหนึ่งเดียว รู้ตัวตลอดเวลา ทำไม คาถาสั้นๆ บทเดียวใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง..!

รุ่งขึ้นลองดูอีกที คราวนี้ได้ตั้งสามจบแน่ะ..! ตั้งแต่นั้นมา ทั้งๆที่ บวชใหม่นั้นแหละ ลากผลเงินทองไม่รู้ว่าจะไหลมาจากไหน รับกันไม่หวาดไม่ไหว ใครจะทำบุญสุนทานอะไร ร่วมกับเขาทุกรายการ รายการ ละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ บาท ช่วยเป็นเจ้าภาพบวชพระ - บวชเณร เป็นว่าเล่น ถวายสังฆทานแทบทุกเดือน ใครเดือดร้อนเรื่องเงินละมาได้เลย...

เงินมาเป็นเทออก ยิ่งเทก็ยิ่งมา อาตมาเพิ่มจากวันละสามสิบจบ เป็นวันละหนึ่งร้อยยี่สิบจบ เชื่อหรือไม่ว่า ให้ความคล่องตัวขนาดอาตมา

ขึ้นรถฟรีแทบทุกคัน คือ ถ้าเราไม่ยึดเยียดให้เขาจริง ๆ เขาก็ไม่รับ ขนาดพระกับพระนั่งไปด้วยกัน เขาเก็บค่ารถองค์อื่น เว้นอาตมาไว้องค์เดียว ยัดให้เขาก็ไม่รับ จะไปไหนแทบจะไม่ต้องพกเงินเลย...

จากร้อยยี่สิบจบเพิ่มเป็นสามร้อยจบ คราวนี้อาหารการกินก็พลอยฟรีไปด้วย บางทีทนไม่ไหวบอกเขาว่า "อาตมามีเงินนะโยม" เขาก็บอกว่า "ผมถวายครับ" "หนูถวายเจ้าค่ะ" เคยทำสถิติจากอุทัยธานีมา กรุงเทพฯ จากกรุงเทพฯ-กลับอุทัยธานี ระหว่างที่อยู่กรุงเทพฯ นั่งแท็กซี่อย่างเดียว ปรากฏว่าสิ้นค่าใช้จ่ายทั้งหมดสามบาท...! สามบาทจริง ๆ...!

พยายามจะใช้เงินให้หมดก็ไม่มีวันหมด ลองถึงขนาดสามทุ่มซื้อน้ำหวานถวายพระจนหมดตัว สี่ทุ่มเขาเรียกไปสวดศพรับเงินมาจนได้ จะไปจุดธูปเทกระเป่าทำบุญเกลี้ยง ก็มีคนตามถวาย หมดเมื่อไรได้ทันที เขาถวายจนระอาใจ ต้องพกเงินไปจุดธูปด้วย ทุเรศตัวเองชะมัดเลย...

มาถึงตอนนี้ อาตมาหมดความสงสัยโดยสิ้นเชิง ของอะไรทำจริง ย่อมได้ผลจริง หลวงปู่มหาอำพันท่านบอกว่า "เรื่องวัตถุทางโลก ผมไม่หนักใจเลย" ท่านว่าปลางชีให้ดูอาหารที่มากมายจนสิ้นโต๊ะ กินไม่ไหว ใช้ไม่หมด "ถ้าเรามีความเชื่อมั่นในอนุภาพพระรัตนตรัยจริง ๆ ต้องการอะไรก็ได้..."

ครับ....หลวงปู่กล่าวชอบแล้วทุกประการ นอกจากจะได้แล้ว ยังได้มากเสียด้วย ใครจะคิดถึงว่าขนาดอยู่กลางปากกลางดงยังกินไม่ไหว ใช้ไม่หมด สามารถเลี้ยงพระ-เณร จนอัมหน้า ช้ำยังเหลือเฟือหมาอีกเยอะแยะ คุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นเป็นอุปมาโมเน หาประมาณมิได้จริง ๆ..!

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๖๓. นอกข้อไม่เหนียว

ธรรมดาของคนเรา ย่อมหวั่นเกรงภัยอันตราย ดังนั้น การแสวงหาสิ่งคุ้มครองตนเอง จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา ในบรรดาเครื่องป้องกันตัวชนิดต่าง ๆ เครื่องรางของขลังมาเป็นอันดับหนึ่ง อะไรที่พกแล้วแคล้วคลาด อยู่ยงคงกระพันเป็นหากันให้ควัก...

คนไทยเราผูกพันกับเครื่องรางของขลัง และไสยเวทอาคมมาแต่ดึกดำบรรพ์ จะเห็นได้จากประวัติการต่อสู้เพื่อผืนแผ่นดินไทย ของบรรพบุรุษของเรา เกี่ยวพันกับสิ่งเหล่านี้มาตลอด อาจจะมีพูดได้ว่าไทยเราเป็นไทยอยู่ทุกวันนี้ ก็ด้วยสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจเหล่านี้เอง...

จะไม่กล่าวถึงเกราะอ่อน หรือ กระจกกันกระสุนกันล่ะ มาว่าเฉพาะของขลังดีกว่า ของเหล่านี้แบ่งออกเป็นหลายประเภท คือ

- ๑. พระเครื่อง สร้างขึ้นโดยครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ผ่านการอธิษฐานจิต เพื่อเป็นเครื่องคุ้มครองแก่ผู้ระลึกถึง ตัวอย่างเช่น พระรอด พระคง กริ่งคลองตะเคียน เป็นต้น
- ๒. เครื่องราง ประกอบขึ้นตามวิธีการที่โบราณจารย์ท่านถ่ายทอดสืบต่อกันมา และผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่าได้ผลจริง เช่น ตะกรุด พิสมร ผ้ายันต์ เป็นต้น
- ๓. คาถา ถ้อยคำที่เชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์ปกป้องต่อผู้ท่องบ่นจริง ขอให้มีความตั้งใจมั่นคงเท่านั้น เช่น หัวใจหนูมาน คาถามหาชาติ คาถามงกุฎพระพุทธเจ้า เป็นต้น รอยสักก็จัดอยู่พวกนี้

๔. ว่านยา พืชจากธรรมชาติต่างๆ ที่เกี่ยวกินแล้ว ทำให้เนื้อหนังคงทนต่ออาวุธ แต่จะอยู่ชั่วเขาคือ ถ้าปัสสาวะก็หมดฤทธิ์ เช่น ว่านสบู่เลือด ว่านคางคก ว่านสามพันดึง ว่านเต่าหนังแห้ง เป็นต้น

๕. ของวิเศษธรรมชาติ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นเอง ใครมีบุญก็ได้ไป เช่น เหล็กไหล เพชรตาแมว คดไม้ เขี้ยวหมูตัน เขากวางคูด โป่งข่าม เม็ดขนุนทองแดง เป็นต้น

๖. ของที่เป็นไสยดำ เป็นพวกของสกปรกส่วนใหญ่ แต่คนก็อมันก็คุ้มเขาได้ เช่น อีเปือ อีนัง เป็นต้น ปกติแล้วคนทั่วไปไม่นิยมแค่อยึดถือกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ... ฯลฯ

จากตัวอย่างที่ยกมาทั้งหมด ของทุกอย่างล้วนมีจุดอ่อน มีวันดับของตงทั้งนั้น ถ้าหมดอายุขัยจริงๆ ก็ช่วยไม่ได้ หรือ เขาหาของแก่ได้ก็เสร็จเหมือนกัน ตัวอย่างคือ

หลาวไม้ไผ่ กระสุนดิน เป็นของปราบเซียนชะงัดนัก เหนียวเท่าเหนียวก็ไปไม่รอด แม้แต่เหล็กไหลที่ว่าแน่ๆ ถ้าโดนกดหน้าหรือรัดคอ ก็ไปไม่รอดเช่นกัน "หลวงพ่อ" เล่าว่า...

มีอ้ายเสือรายหนึ่ง แขนงพระที่เหนียวสะเด็ดนัก ถูกตำรวจยิงตาย พอลากศพพันทัดตรงนั้นมานิดเดียว ยิ่งเท่าไรก็ไม่ออก ท่านว่าตรงนั้นเป็น "ที่ตาย" ของมันพอดี ของอะไรก็คุ้มไม่ได้ (พระที่เขาแขวนคือพระมเหศวรเศียรกลับ)...

หน้าชายของหลวงพ่อเป็นตำรวจ ควงคาบพันกับโจร ตั้งแต่เข้ายันเพลลาบไปทั้งตัวไม่มีเข้า จังหวะหนึ่งเผลอยกมือขึ้นรับ โคนคาบมือแปไปเลยท่านว่า "นอกข้อไม่เหนียว"

"นอกข้อ" คือ จากข้อมือข้อเท้าลงไป ไม่ทราบเพราะอะไรของขลังทุกชนิดคุ้มไม่ได้ แรกๆ อาตมาไม่เชื่อ พอเจอกับตัวเองหลายวาระเลยยอมรับ ว่า"นอกข้อไม่เหนียว" จริงๆ โคนเมื่อไรได้เรื่องเมื่อนั้น..!

อาตมาโดนหมาพัดจนมือแปไปเกือบสี่เดือน เข้าแต่บริเวณฝ่ามือ สิบเอ็ดเขี้ยวถ้วนๆ จากข้อมือขึ้นมามีแต่รอยขีดข่วน ๆ เท่านั้น ครั้งอื่นๆ ก็เข้าตรงเอ็นร้อยหวายกับในฝ่ามือที่อื่นโดนกระชากปวดขัดไปเป็นสิบวัน แต่ไม่มีเข้า...

ของเหล่านี้ไม่ใช่ทางพันทุกข์ แต่เล่าสู่กันฟังเท่านั้น ถ้าหาทางพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ ก็ไม่ต้องหาของขลังกันให้เสียเวลาหรือท่านผู้อ่านว่าไม่จริง..!

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปญโญ

๖๔. มัจจุราชพยากรณ์

"พิภพมัจจุราช ใครถึงฆาตดับชีวิ สุวรรณสุวานก็ดูบุญชี่ ใครทำดีส่งไปสวรรค์ ทำชั่ว...? นรกนะชี่...ตกกระทะทองแดง โคน หอกแหลมแทงทุกวัน..ทุกวัน" นี่เพลงเข่าว่านะ อาตมาแปลว่า...

ความจริงแล้ว พระยายมราช ท่านไม่ได้เอาใครลงนรก ท่านเป็นพรหม มีแต่ความเมตตา คอยช่วยเหลือคนตายทุกคน พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้คนลงนรก เวลาสอบสวนท่านถามละเอียดยับ ถึงความดีของเรา ถ้ามีแม้แต่นิดเดียว ท่านให้ไปเสวยบุญทันที...

ตำแหน่งพระยายม อยู่ในเขตสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา บรรดาคน

และสัตว์ที่ตาย ต่างพยายามมุ่งมาที่นี้ ถ้าบุญบาปไม่มากพอที่จะไปเกิดใหม่ทันที ส่วนใหญ่จะมาที่นี้ทั้งนั้น เพราะเป็นที่เดียวที่จะพยายามป้องกันไม่ให้เขาลงนรก...

ในตำแหน่งหรือที่ทำงาน ประกอบด้วยพระยายมราชเป็นประธาน การสอบสวน มีสิริคุตมหาอำมาตย์(ท่านนายบัญชีใหญ่) เป็นผู้ยืนยันผลการสอบสวน (นายบัญชีมีท่านเดียว สมุดบัญชีเล่มหนามที่มาเป็นทองคำทั้งเล่ม ไม่ใช่ บัญชีหนังหมาอย่างเขาวากันต่อ ๆ มา...)

เวลาถาม - ตอบ ถ้าติดขัด ท่านนายบัญชีใหญ่จะเปิดสมุดบัญชีทันที เปิดที่ไรตรงหน้าที่ต้องการทุกที ตัวหนังสือก็ไม่ต้องจดให้เสียเวลา มันขึ้นของมันเอง คอมพิวเตอร์ที่ว่าแน่ ๆ ยังต้องเสียเวลาป้อนข้อมูล เรียกข้อมูล นี้ไม่ต้องเลยอัตโนมัติทั้งหมด..!

ถ้าผู้ตายยืนยันความดีแม้เพียงข้อเดียว เทวทูตจะนำไปสู่สุคติภูมิ ตามกำลังบุญทันที ถ้ากรรมหนักบันดาลให้คิดไม่ออก พุดไม่ได้ ถามเท่าไรก็ไม่ตอบ พระยายมราชก็ต้องวางอุเบกขา ปล่อยให้นายนิรบาลนำไปนรกตามกำลังบาปของตน...

พระยายมราชท่านก็มี วันหยุดงาน เหมือนกัน แต่ไม่ใช่มีจตุราชฮอติเดย์อย่างนิยายเขาเขียน ใอันนั้นมันเพื่อเจ้อ ท่านมีวันหยุด เช่น มาฆบูชา วิสาขบูชา เข้าพรรษา ออกพรรษา แต่งานท่านไม่ได้หยุด ท่านจะเนรมิตรูปไว้สอบสวนแทน ส่วนตัวเองหนีเที่ยว (แธ..เขียนผิดแหม..อะอะจะจดทำเดี่ยวปู่ก็อ..!)

ถ้าถามว่ารูปนิมิตทำงานอย่างไร..? ก็ทำเหมือนกับองค์ท่านอยู่ทุกประการ ไร..คนตายท่วมหัวท่วมหู ขึ้นถึงงานก็ทับตายไปด้วยเท่านั้น

(ท่านไม่ตายหรอก เขียนเพลินไปนิต) ถ้าถามว่าทำได้อย่างไร..? แบบนี้ชกกันดีกว่าจะ..!

ความเป็นทิพย์จะ...ความเป็นทิพย์ชะอย่าง อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าคิดเพียงก็ทดลองตายซะเตี๋ยวันนี้ แล้วไปนั่งดูพระยายมทำงานเองแล้วกัน (จะยุให้ท่านจับโยน ลงกระทะทำบาปคิวชะให้เข็ด แก่ถามดีนัก..!)

ตั้งแต่"หลวงพ่อ"สอนมโนเมธิธิมา อาตมาเคยไปดูนรกแต่ไม่กี่ครั้งเอง เพราะชาติก่อนเคยตกนรกจนช่านาญเลยไม่กล้าไปบ่อยกลัวพระยายมท่านหมั่นไส้ ให้นายนิรบาลจับลงนรกก็เสร็จกันเท่านั้น เพราะหนีเก่าในชาติหลังๆ ยังค้างอยู่บานตะเกียงเลย..!

มีนรกขุมเดียวที่อาตมาสนใจไปดูคือ โลกัณฑ์นรก เพราะตำราท่านว่าขุมนี้ลงโทษด้วยความเป็น ด้วยความสงสัยเลยลงไปดู เห็นสัตว์นรกพลัดตกลงในทะเลน้ำกรต ความเป็นจัดของน้ำถึงกับทำให้ร่างสัตว์นรกกรอบเป็นผงทันทีที่สัมผัสน้ำ ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง...

การจะไปดูนรก ต้องลงไปขออนุญาตพระยายม ท่านจะมีไกด์นำทางให้ ถ้าเราไปเองสุ่มสี่สุ่มห้าจะมีอันตราย น้องแสงชัยน้องชายของอาตมา ถอดจิตหล่นโครมไปกลางขุม ไฟนรกดับเกลี้ยง บรรดาสัตว์นรกนับแสนนับล้านล้อมเข้ามาทุกทิศทุกทาง ถ้าสติไม่มั่นคงพอ มีหวังตาใจจนเป็นบ้าเอาง่าย ๆ ให้ท่านส่งคนนำทางให้จะดีกว่า...

เดือนเมษายน ๒๕๓๓ อาตมาประสบอุบัติเหตุ ทำให้กระดูกคอเคลื่อนไปทับประสาท รู้สึกเหมือนกับยืนอยู่บนแผ่นดินที่กำลังไหวโคลงเคลงตลอดเวลา อาเจียนจนน้ำในร่างกายแทบไม่เหลือ เพื่อนพระช่วย

กันหอบหัวไปโรงพยาบาล...

ทางโรงพยาบาลพยายามเต็มที่ ช่วยรักษาจนอาการโคลงเคลงหายไป แต่ประสาทควบคุมการเคลื่อนไหวเสียหมด ถ้าลุกขึ้นจะหมุนไปทางขวาตลอด จนกว่าจะชนข้างฝา หรือยึดจับอะไรได้จึงหยุด คิดจะพลิกตัวร่างกายจะพลิกวูบไปคว่ำหน้าเลย ควบคุมอะไรไม่ได้..!

อาหารฉันไม่ได้เลย แคล่ได้กลิ่นก็อาเจียนแล้ว หกวันไม่มีข้าวตกถึงท้องซึกเม็ด น้ำเกลือก็ให้ไม่เข้า แทงเข็มไว้หกชั่วโมงเข้าไปแค่ห้าสิบกกว่าซี.ซี. เส้นมันลึบหมดทั้งตัว จนหมอมดมตีปัญญา เลยหอบหัวกันกลับมา ตั้งใจมาตายที่วัด..!

คืนนั้นรู้สึกหิวจนไส้แทบขาด อยากจะฉี่อะไรก็ได้ที่เผ็ดมากๆ มันอยากแทบขาดใจ ยิ่งกว่าคนแพ้ท้องชะอีก พอสว่างเลยหาไม้เท้าค้ำยันไปร้านค้าของวัด สั่งข้าวผัดกระเพราะจานใหญ่ๆ ไม่สนใจว่าท้องจะว่างมานานแค่ไหน คมกลิ่นดูเห็นไม่อาเจียนก็ฟาดโลด..!

ฉันเสร็จปั๊บมันม่วงทันที เลยนอนที่ป้อมยามหน้าร้านค้า พอเอนตัวลงรู้สึกเตียงมันยุบฮวบ หล่นลงตรงหน้าพระยายมราชและท่านนายบัญชาใหญ่พอดี ความรู้สึกแรกที่บอกกับตัวเองคือ "นี่เรากำลังตายแล้ว ชินะ...และอาจจะตกรกด้วย..."

ความกลัวตกรกจับใจ เห็นท่านนายบัญชาเปิดสมุดคู่มือบอกทันทีว่า "อีกหกวันหาย.." อาตมากราบลาเปิดแนบ ไข่..อยู่ๆ ไปนั่งแหมะยังกับรอคำตัดสิน ไม่ขวัญหนีดีฝ่อก็เกินไปแล้ว...อาตมาบอกตรงๆว่ากลัวนรก ขนาดให้ไปเที่ยวเฉยๆ ยังไม่อยากไปเลย..!

บรรดาญาติโยมทั้งหลาย พอทราบว่าอาตมาป่วย ก็มาเยี่ยมกัน

ใหญ่ แม่เบ็ญ (อาจารย์เบ็ญจา วิบูลย์พันธุ์) เอรตมารับไปบ้านที่ อู่ทอง อาตมาทราบดีว่าเป็นโรคจากกรรมเก่า หมอบัจจุบันรักษาไม่หายหรอก แต่ก็ไม่อยากขัดใจแม่ ไปก็ไป...

ได้นำเล็ก (อาจารย์จรรุวรรณ ศรีแสงจันทร์) จุ่ม (เบญจรัตน์) จีบ (เบญจพร) ช่วยกันดูแล ไม่มีใครทราบว่า อาตมาป่วยขนาดไหน เพราะหน้าทะเล้นเป็นปกติ จิตใจมันสบาย เพราะทราบว่าเป็นกฎของกรรม และอีกหกวันจะหาย...

อยู่บ้านแม่เบ็ญห้าวัน ถูกจับเอ็กซ์เรย์ชะหัวแทบผุ หาสาเหตุไม่ได้ ได้แต่กินยาปรับความดันในช่องหู กินชะหู่้อตาลาย ระยะแค่เมตรสองเมตรเห็นคนเป็นเงารางๆ จำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ต้องใช้จำเสียงเอา บอกว่าป่วยไม่มีใครเชื่อ เพราะหน้าเป็นตลอดกาล...

วันที่หกตอนเช้าแม่เบ็ญไปส่งที่กรุงเทพฯ ไปกราบหลวงปู่มหาอำพัน เพราะนิมิตเห็นท่านบอกว่าจะให้ไม้เท้า เลยรีบไปรับด้วยความงก ถือไม้เท้าเป็นหลวงตาแก่ไปเลย หลวงปู่หัวเราะชอบใจ บอกว่า "คราวก่อนคุณพยาบาลผม คราวนี้ผมขอดูแลคุณบ้างนะ..."

ตอนเพลญาติโยมทางกรุงเทพฯ แห่มาเยี่ยม พี่บี (พัลลภา เอี่ยมเพชรพงศ์) มีพ่อบุญธรรมเป็นหมोजับเส้น ลากอาตมาไปให้พ่อเขาช่วย หมอเอามือแตะต้นคอปั๊บก็บอกว่า "กระดูกเคลื่อนสองข้อแน่ ไม่ใช่ไร จะจัดการให้ เดียวก็หาย.."

แกจับบิดชายขวาสองกร้อมเข้าที่ หายทันที ขามาค้ำไม้เท้ามา ขากลับเดินตัวปลิวเลย กลายเป็นปกติทุกอย่าง เหมือนไม่เคยป่วยมาก่อน คำพยากรณ์ว่า "อีกหกวันหาย" ดังก้องอยู่ในหู หกวันจริงๆ

ด้วย ของท่านไม่เคยพลาดเลย...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ร่างกายนี้เป็นรังของโรค มีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นปกติ เอว์ ธมฺโม มีธรรมตาเป็นเช่นนี้ เอว์ ภาวี สภาพของมันต้องเป็นอย่างนี้ เอว์ อนติโต ไม่อาจจะล่วงพ้นไปได้ สภาพร่างกายที่มีแต่ทุกข์โทษเวรภัยเช่นนี้ อย่างมีมันอีกเลย ขอให้ตั้งใจว่า ตายเมื่อไร เราจะไปพระนิพพาน จะได้ไม่ต้องอกสั่นขวัญหายกับนรกแบบเดียวกับอาดมาได้พบมาแล้ว...สวัสดิ์

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๖๕. ลูกสาวมาหา

"ราหุล ชาตฺ พนฺธฺ ชาตฺ" เจ้าชายสิทธัตถะบรมโพธิสัตว์ ทรงเปล่งอุทานออกมา เมื่อทราบว่พระชายาพิมพาราชาเทวี มีพระประสูติกาล เป็นพระโอรสหน่อเนื้อแห่งบรมกษัตริย์ศากยราช...

"บ่วงได้เกิดขึ้นแล้ว เครื่องผูกพันได้เกิดขึ้นแล้ว" เป็นวาจาที่แสดงถึงความตระหนกอย่างยิ่ง หนทางที่จะออกสู่มหาภิเนษกรรมย์ คล้ายดังถูกปิดตันลงทันที...

โบราณกล่าวว่ "ลูกเปรียบประดุจโซ่ทองคล้องใจ" นับว่เปรียบเทียบได้ลึกซึ้งโดยแท้ มันคล้องใจรัดใจจริง ๆ หากไม่มีปัญญาวุชอันคมกล้า ก็ยากจะตัดให้ขาดได้...

มีบาลีก้าวไว้ว่ "ปุตฺตํ คีเว ภริยํ หตฺเถ ธนํ ปาเท" แปลเป็นใจความว่ "ห่วงลูกผูกคอ ห่วงภรรยา (สามี) ผูกมือ ห่วงทรัพย์

สมบัติผูกเท้า"

จะกินอะไรแต่ละทีพ่อ - แม่ก็ต้องนึกก่อน เจ้าตัวน้อยจะมีกินหรือเปล่า..? ของที่กินได้คล่องก็พาลผิดคอ ต้องเก็บไว้ให้ลูก กลัวลูกจะอด เหมือนถูกรัดคอไว้พาให้กินไม่ลง...

อยู่คนเดียวสบาย ๆ ไปหาสามี - ภรรยาพาให้ทุกข์ แทนที่จะลำบากคนเดียว ก็มีปากมีท้องมาเพิ่ม ต้องทำงานหนักขึ้นเป็นเท่าตัว เหมือนถูกล่ามมือติดอยู่กับงาน...

มีทองเท่าหนวดกุ้งนอนสะดุ้งจนเรื้อนไหว ถ้ามากกว่าหนวดกุ้งมีถึงกับเรื้อนทรุดเลยหรือ? จะไปไหนก็ไปไม่ได้ไม่ไกลต้องรีบกลับมาดูแลทรัพย์สิน อย่างกับถูกตีตราติดไว้ก็ไม่ปาน

แต่สมเด็จพระบรมพรหมพงศ์โพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีมาเพื่อตรัสรู้ จึงหักห่วงบ่วงมารทั้งหลาย ออกผนวชค้นหาธรรม จนบรรลุเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระปัญญาอันปรีชายิ่ง สุดที่สิ่งใดจะมาร้อยรัดได้...

สมเด็จพระพ่อ ทรงมีทุกอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์ยิ่งกว่าผู้ใด แต่ก็หาได้ยึดติดไม่ ทรงสละละวางทุกสิ่งเพื่อแสวงหาสัจธรรม ตรากตรำพระวรกายแทบจะสิ้นลมปราณ กว่าจะบรรลุฝั่งแห่งวิญญูสงสาร...

ตัวเราเล่า...? ไม่มีทางเปรียบใดๆ เลยเป็นอันขาด อีกทั้งแสนชาติก็ผูกขาดจองขาด อยู่ใต้เบื้องพระยุคลบาทตลอดไป ไม่มีอะไรจะละกลับยึดถือไขว่คว้ามาตามแต่ค้นหาจะบัญชาการ...

หาหาใส่หัวนะซี...รับเอาลูกเขามาเป็นภาระ เจ้าประคุณเอ๋ย.. ที่นี้ละซึ่งถึงความทุกข์ของพ่อ - แม่ อะไรๆ แทบจะต้องคิดแทนทำแทน

ไปซะทุกอย่าง...สมน้ำหน้าตัวเอง...

มันให้หวังโยให้กังวลไปสารพัด ถ้าลูกผู้ชายยังพอจะปล่อยได้
วางได้ นี่ทั้งห้าคน เป็นผู้หญิงล้วนๆ ยิ่งกว่าเอาเนื้อวางไว้ที่จุมูกเสื่อ
เสื่ออีก คุณแลร์รักษาสุดจะยากเป็นเชียวใจ...

เผชิญกับปัญหาหรร้อยแปดพันเก้า หวานสู่มขมสู้กลืน ผินทำ
หน้าขึ้นไป ทำอย่างไรได้...รับเอากระดุกมาแขวนคอแล้ว ก็ต้องทน
จนกว่ากระดุกจะผุพังหล่นหายไปเอง...

ใกล้รุ่งของคืนวันหนึ่ง...ลูกบ๊วก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ลูกสาว
คนโตที่ทำงานอยู่กรุงเทพฯ ตรงเข้ามาหาด้วยใบหน้าหม่นหมองครอง
ทุกข์ พอเห็นหน้าอาตมา ก็เผลอเข้ากอดในทันที...

อาตมาสะดุ้งใจ นี่เราตื่นอยู่ กำลังภาวนาด้วย ไม่มีทางที่จะเกิด
อุปทานได้ หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว ไออุ่นจากร่าง
บอกชัดๆ ว่านี่ของจริง..!

ปล่อยให้ลูกเขากอดไป สัมผัสจากใจบอกว่าลูกกำลังทุกข์ใจสาหัส
จนต้องบากหน้ามาหาพ่อ...เอาเดอะลูกเอ๊ย...พ่ออยู่ที่นี่แล้ว อย่าได้
กลัดกลุ้มกังวลไปเลย...

สิบห้าวันที่เต็มๆ ที่นอนภาวนานิ่งเฉย แต่เหลือบตาตุนาพิภา
ปลุกตลอดเวลา เผื่อคอยว่าเมื่อไรจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ในใจมีแต่
ความรักความสงสารสุดหัวใจ...

ในที่สุด...ร่างที่ชัดเจนว่าเป็นกายเนื้อของมนุษย์ ก็ค่อยๆ บางลง
เรื่อยๆ จนจางหายไป อาตมาดึงตัวลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ ใจยังทรง
คำภาวนาอยู่เป็นปกติ คิดหาสาเหตุว่ามาจากอะไร...

ตัดเรื่องธิดาพญามารไปได้เลย เพราะเชื่อมั่นว่าในอารมณ์ช่วงนั้น
มารแทรกไม่ได้เด็ดขาด แล้วที่ท่าของลูกที่มาก็มาเพื่อหาที่พึ่งจริงๆ
เพียงพบหน้าพ่อก็พอใจแล้ว...

เป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือ ลูกเขาส่งกำลังใจทั้งหมดมาหา ภายใน
เลยหลุดมาแบบมโนเมยิทธิเต็มกำลัง โดยที่ลูกเองก็คงไม่รู้ตัว แต่บังเอิญ
พ่อรับสัมผัสได้...

จะไปยากอะไร...พอพบหน้าก็ถามเอาตรงๆ ลูกเขาก็ยอมรับ
ว่าช่วงนั้นกลุ้มใจมาก คิดถึงหลวงพ่อก็จะขาด เลยไปหาจนถึงกุฏิ เก่ง
ไม่เบาเนี่ยลูกเรา..!

พอมันหนึ่งก็มีสอง ไปได้ซักครึ่ง ครั้งต่อไปก็ไม่มีปัญหา ยิ่งการ
เดินทางของภายใน แค่คิดก็ถึงแล้ว ก็ยิ่งสะดวกใหญ่ พบลูกที่ไรแปลว่า
ตัวจริงกำลังร้องไห้ทุกที..!

ประสบการณ์แบบนี้ อาตมาเคยพบมาก่อน ตอนนั้นน้องแสงชัย
ป่วยเป็นเชื้อราที่ฝ่าเท้าสองข้าง เน่าลามขึ้นมาข้างบน ต้องไปหาหมอจีน
เอายาการรักษา...

ยาจีนแสดงผลทางขับเชื้อรุนแรงมาก น้องแสงชัยเจ็บปวดจนร้อง
โอดโอย อาตมาสงสารน้อง จึงนั่งภาวนาส่งกำลังใจจากวัด ไปช่วยเหลือ
น้องชายที่กรุงเทพฯ...

พอหายป่วย น้องแสงชัยก็ไปวัด กราบขอบคุณที่อาตมาช่วย
รักษาให้ "เฮ้ย...ข้าไม่เกียจ..." "หลวงพ่อย่าปิดผมเลย ผมเห็นหลวงพี่
นั่งอยู่ทางปลายเท้าทั้งคืน..!"

แค่เราคิด เขาก็เห็นเป็นตัวเป็นตนแล้ว ดังนั้น...ที่ลูกบ๊วกใจจดใจจ่อ

อยากให้พ่อช่วย ก็คงเป็นแบบเดียวกัน จิตคงออกไปในลักษณะการ
ไข่มโนมยิทธิแบบเต็มกำลังนั่นเอง...

ก่อนชุดงศ์ไปเมืองลับแลแม่सान อาตมาบอกกับลูกปลา(ปราณี
ขวัญเพ็ญ) ลูกสาวคนกลางว่า "ถ้าสิ้นเดือนไม่ได้ข่าว หนูก็หาพ่อใหม่
เลยนะ" เห็นลูกหน้าเสียเลย คงคิดไม่ถึงว่าจะหนักหนาปานนั้น...

เข้าถึงแม่सान ตกค่ำทางกลดอยู่เชิงเขาริมห้วย กลางคืนนอน
ภาวนาอยู่ พ่อทำหุ่่มกว่าขยับตัวเปลี่ยนท่า รู้สึกว่ามีใครมาอยู่นอกกลด
ด้านปลายเท้า "ผี..?"

คว่าไฟฉายได้ก็ลุกนั่ง อุทิศส่วนกุศลให้แล้วยังมาหลอกกัน
แบบนี้ก็สวยซิ..! เงื่อไฟฉายจะฟาดให้จิ้งหนับ แล้วกลับเปลี่ยนใจ
ขอดูหน้าผีหน่อยน่า...

"อ้าว..ลูกปลา หนูมาได้ยังไง..?" อีหนูขยี้ตาเพราะโดนไฟส่อง
เข้าเต็มหน้า ตอบเสียงง่วงนอนว่า "หนูเป็นห่วงหลวงพ่อดี..
เลยตามมาดู" เกือบตีกลางลูกตัวเองแล้วมัยล่ะ..!

รายนี้เรียนอยู่ ร.ร.พระสุธรรมยานเถรวิทยานักเรียนของที่นี่
ต้องฝึกมโนมยิทธิได้ จึงจะมีสิทธิ์เข้าเรียน ดังนั้น การที่เขาตามมาได้
ก็ไม่ใช่ เรื่องแปลกอะไรเลย...

ปล่อยเขานอนนอกกลดอยู่อย่างนั้น ประมาณตีหนึ่งครึ่งก็ค่อยๆ
เลื่อนหายไป แสดงว่าตัวจริงคงหลับ กำลังใจขาดช่วงต่อไม่ติด กายทิพย์
จึงกลับร่างเดิม...

จากที่เล่ามา เป็นที่ยืนยันได้ว่า การถอดจิตไปไหนๆ เป็นเรื่อง
กล้วยๆ ปัจจุบันนี้มีคนทำได้นับแสนคนแล้ว ท่านล่ะ...? พ่อจะเชื่อเรื่อง

แบบนี้หรือไม่...?

๒๙ มิถุนายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๖๖. มีเงินใช้ไม่รู้จักหมด

ขึ้นหัวข้อมาทำนผู้อ่านก็คงหูดาสว่าง อยากรู้อยากเห็นขึ้นมาทันที
ว่าทำอะไรถึงจะมีเงินใช้ไม่รู้จักหมด ขอใช้แบบสบายๆด้วย ไม่ใช่
อดจนไส้กิวเพื่อจะเหลือเงินเก็บ...

ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงตระกูลอภิมาศเศรษฐีที่รวยจนไม่ทราบ
ว่ามีเงินเท่าใด เพราะขนาดดวงไส้เกวียนยังนับไม่ไหว นั่นคือ ท่าน
เมณฑกเศรษฐี ปู่ของ นางวิสาขามหาอุบาสิกา นั่นเอง...

กล่าวกันว่าผลบุญที่ทำให้รวยจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นของท่าน
เมณฑกเศรษฐี คือ ในชาติก่อนโน้นได้ถวายทองเท่าปีกรันบูชาพระ
รัตนตรัย...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย พุทโธ ธัมโม สังฆโม อัปปมาโณ คุณของ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้น มหาศาลสุดที่จะมีอะไรมาเปรียบ
ปานได้...

ยิ่งท่านเมณฑกเศรษฐีในชาตินั้น ทำงานเข้าจรดเย็น พ่อได้เงินค่า
อาหารมา แทนที่จะบำรุงกระเพาะที่หิวโหยของตน กลับเอาไปซื้อทอง
มาบูชาพระรัตนตรัย...

แม้ว่าจะได้ทองคำเท่าปีกรัน น้อยนิดจนน่าเวทนา แต่กำลังใจ
ที่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ของท่านนั้นซิ ยิ่งใหญ่ไพศาล
สุดจะพรรณาได้...

ตายจากชาตินั้นท่านไปเกิดเป็นเทวดาเสวยทิพยสมบัติ อยู่เป็นสุขหลายพันปี จุตติจากอติภาพของเทวดามาเกิดในชาตินี้ พอเข้าห้องแม่ป๊า ก็รวบป๊าเลย...

เพราะกอไม้ที่ขึ้นรอบบ้านทุกกอ พร้อมใจกันออกหน่อเป็นทองคำ คนอื่นเอาไม่ได้ด้วยนะ ต้องท่านแม่ไปหักถึงจะยอมหลุด ก็เลยเพลिनกับการเก็บหน่อไม้ทองคำจนกองเป็นภูเขาเลากา เรียกว่ามีภูเขาทองในบ้านเลยเชียวละ...

ยัง..ยังไม่พอ แม้ว่าหน่อไม้จะงอกตลอดเวลา ก็ยังไม่สะใจ ยังมีแพะทองคำ ตัวเท่าช้างมาเป็นกองทัพเลย เข้ามายืนล้อมรอบบ้านไปหมด ให้ร้ายซะให้เข็ด...

ไม่ใช่ทุบแพะทองคำไปขายนะ... หากแต่ในปากแพะมีสายกลไกพอนึกอยากได้อะไร จะเป็นเสื้อผ้า แก้วแหวน เงินทอง ไปชักสายกลไกของที่ต้องการจะไหลออกมาทันที...

คราวนี้มีปัญญาที่นั่งตั้งกลไกไปเถอะ อยากได้เท่าไรก็เท่ากันชีนาแล้วจะไม่ให้ร้ายจนไม่รู้ว่ามีเงินเท่าไรได้รี..? แต่ชักสายก็จะลมใส่แล้วใครจะมีปัญญาไปนับ..!

"ข้าก่อน..มันจะมีจริงหรือคนรายนานี้ละ..?" "บ๊ะ..แล้วกัน ถ้าไม่มีแล้วจะมานั่งเล่าหาสวรรค์วิมานอะไรละ..? อยู่เฉยๆน่า ขืนขัดคอเดี่ยวเจอเตะนะ จะบอกให้..!"

ถึงคราวของกบน้อยไม่เคยเจอทะเล มีเศรษฐีต่างเมืองชื่อชฎิลเศรษฐี มีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ก็ราวๆ แปดร้อยล้าน ไม่ใช่ก้อยนะเนี่ย เกิดอยากรู้ว่า มีใครรวยเท่าตัวเองบ้าง...

ก็ใช้บริวารทำทองแท่ง ไม้เท้าทอง รองเท้าทอง เอาไปถือเล่นไล่เล่น เป็นการอวดตัวกลายเป็นว่า จะมีใครรวยกว่านี้ก็ว่ามา ข้าจะขอแสดงความนับถือ...

เจอภูเขาทองของท่านเมณฑกเศรษฐีเข้าก็หงายหลังตั้ง อายจนแทบมุดดินไปอยู่กับไส้เดือน ของตัวเองถ้าเปลือยใช้ล้างผลาญอาจจะหมดของท่านเมณฑกเศรษฐีใช้เท่าไรก็ไม่รู้จักหมด ไปเก็บเอาซักเอาเมื่อไรก็ได้...

เมื่อนางวิสาขามหาอุบาสิกาแต่งงาน ท่านปู้ก็ให้ของรับไหว้เล็ก ๆ น้อยๆ เป็นเงินห้าร้อยเล่มเกวียน ทองห้าร้อยเล่มเกวียน เครื่องใช้ไม้สอยห้าร้อยเล่มเกวียน ข้าทาสหญิง - ชายอีกอย่างละห้าร้อยคนห้าร้อยซะให้พอ...

อ่านถึงตรงนี้ชักอยากจะยอมเป็น "ไอ้ห้าร้อย" บ้างมั๊ยละ? อาตมาแม้ไม่มีอานิสงส์บูชาพระรัตนตรัยด้วยทองคำเท่าปีกรีนแบบท่านเมณฑกเศรษฐีก็ตาม แต่อาตมาก็มีอานิสงส์อื่นมาทดแทน...

นั่นคือ...เกิดมาได้มีวาสนาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อบุญพระพรหมยาน (สมณศักดิ์ในขณะนั้น) แห่งวัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี อานิสงส์นี้ก็เหลือเฟือเกินพอแล้ว...

"หลวงพ่อบุญ" ท่านเมตตามอบคาถาตามหาลาภ คือ "คาถาพระบิ๊จเจกพุทธเจ้า" ให้ มาภายหลังท่านต่อเติมจนเป็น "คาถาเงินล้าน" ก็ยังมีผลเป็นร้อยเท่าพันทวี...

อาตมาเป็นคนเชื่ออยาก ลองแล้วลองอีกจนหมดความสงสัยใจ ๆ ทั้งสิ้น ขนาดสองทุ่มเที่ยงมเสีียงพระจนเกลี้ยง กลับไปจำวัดยังถูกปลุก

ไปสวดศพ รับเงินมาจนได้...

รุ่นที่อาตมาบวชทั้ง ๓๕ องค์ ตั้งใจช่วยสร้างห้องกรรมฐาน และ พระหน้าต่างสี่ตอก เพื่อชำระหนี้สงฆ์กับหลวงพ่อกับเงินสองแสนกว่าบาท ก็แบ่งเฉลี่ยกันจ่าย...

อาตมาเที่ยวมถวายหลวงพ่อกหมดเรียงตั้งแต่ออกจากโบสถ์ อยู่ๆ มาเจอหนี้สินบานตะเกียงแบบนี้ก็หน้ามืดไปเลย จะเอาที่ไหนมาให้ล่ะหว่า..?

หลังจากบวชได้ ๗ วัน พอดีลงศาลาสงวไรในงานวันวิสาขบูชา พบกับพี่สาวที่แสนดี คือ คุณนารถฤดี เจริญราศรี พี่เขาขอทำบุญด้วย ๒๐ บาท พออาตมาเปิดย่ามรับ สิ่งมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น..!

ญาติโยมทั้งหลายพากันเข้าแถวยาวเหยียดตั้งแต่หัวศาลาถึงท้ายศาลา เรอบ้างฉับบ้าง คิวักเงินใส่อุดสุด อาตมาเองรับเงินซะง เป็นไก่ตาแตก กลับกุฏิเทกองพะเนินเลย นับรวบรวมเสร็จ เหลือจะพอรับนำไปถวาย "หลวงพ่อก" หมดหนี้หมดสินกันที่ โลงอก..!

นี่ขนาดเพิ่งบวชนะ...มาตอนออกธุดงค์ไปเมืองลับแล อาตมาก็ถลุงเงินเกลี้ยงฉาด ตั้งใจไปตัวเปล่าจริงๆ แต่อาณิสงส์ที่ติดตัวไม่ยอมให้เป็นอย่างที่ต้องการ...

พอเทกระเป่าเลี้ยงพระวันมาฆบูชากับแม่ครัวและครัวกองทุนจนหมด กำลังสบายใจ ก็พบกับ คุณวิไล จณวัตร กับ คุณอัญชนา ลิขิตนารักษ์ เจ๊แกถวายแต่ะเอียดมาของเบ้อเริ่ม..!

ลงสวดมนต์ที่ศาลาสงวไร พบอาจารย์ประเสริฐ เกษตรเอี่ยม บอกว่าจะบวช เลยร่วมเป็นเจ้าของภาพยกซองให้ไปเลย ออกจากศาลามา

น้ำอึ้ง (คุณอุไรวรรณ บัจฉิมางกูร) กลางทาง ถวายเงินมาอีกหนึ่งร้อย อาตมาละกลุ่ม..!

จ่ายเป็นค่าล๊อคเกิดหลวงพ่อก ๕ อันหมดพอดี มาเข้าเวร พี่สาว (คุณมุกดา เพชรชื่อนสกุล) กับเกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) ตามมา ถวายอีก ๔๕๐ บาท (อยากจะบ้าตายจริง ๆ) เอาไปจ่ายเป็นค่าเหรียญ ทำน้ำมนต์และล๊อคเกิดหลวงพ่อก หมดตัวซะที่...

ลงปาฏิโมกข์แล้ว ออกจากโบสถ์มาพบแม่เบ็ญ(อาจารย์เบ็ญจา วิบูลย์พันธุ์) ถวายเงินส่วนตัว ๕๐๐ บาท อาตมาอยากหัวเราะและ ร้องให้พร้อม ๆ กัน..!

แดง (มงคล จอมผา) เอารถไปส่ง เลยเติมน้ำมันที่พิษณุโลกซะ ๒๐๐ บาทเหลือ ๓๐๐ บาท ยกให้แดงไป อีทีนี่ตอนเข้าป่ามันต้อง จ้างคนนำทางนะซี..!

นึกถึงเงินสามร้อยบาทซะมืด ล้วงย่ามค้นไปค้นมาควักออกมา ได้สามร้อยบาท มาจากไหนวะ..? ฮ่า...เราทำได้ จ่ายค่านำทางค่ายา จิปาถะ ขากลับออกมาห้วยหยวก เลี้ยงขนมเด็กกะเหรียงและหมูหมากาไก่ ช่วยกันกินครึกครื้นไปเลย รวมทั้งหมดจ่ายไป ๒๐๐ บาท...

กลับถึงวัดเกือบสี่ทุ่ม ทำความสะอาดบริวารแล้ว สงสัยว่าทำไม ผังโบสถ์เปิดไฟสว่างไร่ ตามได้ความว่าแม่ของโยมเอี่ยม (แม่ครัววัด) ตาย กำลังมีงานศพอยู่ จะไปร่วมงานก็เหนื่อยเต็มที่ นอนดีกว่า... แผลหราบลับเป็นตายเลย...

ตีสี่เจอแม่ครัว คิวักเงิน ๑๐๐ สุดท้ายช่วยงานศพเขา แล้วอาตมากับแดงก็ "เหาะ" ไปบ้านแม่เบ็ญที่อยู่ทอง ฉับเช้าแล้วนอนยาวยันบ่ายเลย

ตกป้ายแม่เบ็ญพาเพื่อนบ้านมาฟังประสบการณ์ในป่า คอยกันเพลิน
เกือบสี่ทุ่มจึงเลิก...

ญาติโยมพากันถวายเงินเจ็ดร้อยกว่าบาทเป็นค่าเล่าเรื่อง..
เห็นมัยล่ะ..? เข้ามืดหมดตัว กลางคืนรับใหม่ ไม่เคยหมดข้ามวันเลย
ซักครั้งเดียว จะมากจะน้อยก็ต้องมีมาจนได้ ถ้าไม่ขยันทำบุญ คงเก็บ
เงินได้หลายตันแล้ว..!

หลายครั้งหลายหนที่เป็นแบบนี้ จนกระทั่งเชื่อยิ่งกว่าเชื่อ ว่าชาติ
นี้ อาตมามีเงินถลุงเล่นไม่รู้จักหมดแน่ๆ แอ้..ลุงพูดพูดเสียงเชื่อว่า
"เขียนดีๆ หน้อยคุณ เดียวคนเขาเข้าใจผิดว่าเอาไปปล่อยกู เลี้ยงสาว
ซื้อบ้าน ซื้อที่ดิน แบบพวกที่มาอยู่ข้างล่างนี้ บอกเขาไปตรงๆ ชิวว่า
"หลวงพ่อ" สั่งให้ทำบุญให้หมด ห้ามมีเงินเก็บข้ามปี"

หวัดไปแล้วมัยล่ะ...! คะนองมือไปหน้อยถูกเบรคหัวทิ่มเลย โอ.เค.
ชาตินี้อาตมามีเงินทำบุญเพลีนอุราชนิดไม่มีวันหมดแน่...อย่างนี้
ใช้ได้ณะสูงนะ..!

ท่านผู้อ่านจะทดลองดูบ้าง ก็โปรดย้อนไปดูตอนคาถาเงินล้าน แล้ว
ปฏิบัติตามนั้นเถิด การภาวนาถ้าใจเกาะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ท่านก็ไม่มีวันตกสู่ที่ชั่วอยู่แล้ว ยิ่งเอากำลังจากการภาวนา มาพิจารณา
วิปัสสนาญาณ ยกจิตของตนขึ้นสู่ภูมิสูงยิ่งๆ ขึ้นไปได้ ก็ยอดเยี่ยม
สุดหาใดปานเลยที่เดียวเชียว...

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนกรกฎาคม-กันยายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : .....

ตอบ : คือเราตั้งใจจะให้เสื่อม แล้วก็ไปลอด ถ้าอย่างนั้นก็เสื่อม แล้วเรา
มีโทษปรามาสพระรัตนตรัยด้วย แต่ขณะเดียวกันว่าถ้าหากว่าเป็นของ
สำนักที่ทำตามแบบของไสยศาสตร์เขาจะมีข้อห้ามของเขาอยู่ อย่างเช่น
ว่าห้ามลอดใต้ถุนร้าน ห้ามกินฟัก แฟง แตง น้ำเต้า ห้ามตำแม่เขา
ถ้าเราไปละเมิดข้อนี้ของเขาจะเสื่อมไปเลย เพราะฉะนั้นไสยศาสตร์กับ
พุทธศาสตร์ต่างกัน พุทธศาสตร์นี้ส่วนใหญ่เป็นอานุภาพของพระ
ของพรหม ของเทวดา มันจะยั่งยืนกว่า หลวงพ่อเดิมวัดหนองโพธิ์
ท่านทำเครื่องรางของขลังเอามาถูกศิษย์เอาไปใช้ มีลูกศิษย์คนหนึ่ง
ถามว่า หลวงพ่อครับ วัดถุมงคลของหลวงพ่อลอดราวผ้าได้มัย?
ลอดใต้ถุนร้านได้มัย? หลวงพ่อเดิมบอกว่ากูห้ามมันเลื่อยลอดพระ
ลอดราวผ้า แล้วลอดใต้ถุนร้านมากัดเอ็งๆ ตายมัย? คนถามบอกว่า ตาย
ครับ หลวงพ่อเดิมบอกว่า ของๆ ข้าก็เหมือนกับงูเห่ามันแหละ ลอดเท่าไร
ก็ไม่เสื่อม นั่นแสดงว่าเป็นพุทธานุภาพ

การฝึกปฏิบัติสำคัญที่สุดก็คือรักษากำลังใจของเราให้ทรง
ตัวต่อเนื่องกันให้ได้ ถ้ากำลังใจมันทรงตัวต่อเนื่อง รัก โลภ โกรธ
หลง มันจะทำอันตรายเราไม่ได้ ส่วนใหญ่ของเราทำพอเล็กมาก็เอ้อ
ระเหยลอยหายไปเลย กำลังใจไม่ได้ รักษาต่อแล้วก็นั่งกลุ่มว่าทำมัย
ทำไม ทำไม ตอนนี้มีมันวุ่น มันกลุ่ม มันทุกข์สารพัดสาระเพ ทำตัวเอง

ทั้งนั้นเลย

ถาม : .....

ตอบ : หยอดตู้ไปแล้ว สังฆทาน วิหารทาน ธรรมทานนะ รูปเทียน เอามาที่ รูปเทียนของจำเป็นใช้อยู่ทุกวัน มา...ไว้บนนี้ ถ้าหากว่าพระที่เป็นพระจริงๆ เครื่องบูชาเหล่านี้สำคัญ คราวนี้ลูกศิษย์สายหลวงพ่อก็คงจะเคยชินเหมือนกันตัวทานบารมี ไปไหนก็ควักกระเป๋า ถึงเวลาก็ควักสตางค์วางลงไป ถ้าหากว่ามีดอกไม้รูปเทียนไป พระที่เป็นพระจริงๆ ท่านจะยินดีมากกว่าเงินทองเยอะ อันดับแรกคือท่านยินดีในความดีของเรา การที่เรานำดอกไม้รูปเทียนมาคือตั้งใจมาบูชาพระรัตนตรัย การบูชาพระรัตนตรัยคือเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นกฎกติกาข้อแรกของการเข้าถึงพระโสดาบัน ถ้าท่านเห็นท่านจะดีใจว่าคุณใกล้พระโสดาบันแล้วแต่เห็นสตางค์เป็นคนละเรื่องเลย ใ้สตางค์ในความหมายของท่านบางที่มันก็คือเศษกระดาษหรือเศษโลหะเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้าไปหาพระที่เรามั่นใจว่าท่านเป็นพระดีแน่ๆ ของเหล่านี้อย่าลืม ถึงมันจะเป็นอามิสบูชา บูชาด้วยสิ่งของก็ตาม แต่ว่าอามิสบูชาเนะผลของมันจะเกิดในลักษณะว่ารำรวย ปฏิบัติบูชาผลมันจะเกิดในทางปัญญาดี ทำมันซะทั้งสองอย่างนั้นนะ จำไว้ให้แม่นๆ บางคน เอ๊ะ...ทำไมต้องตั้งขันครุ ต้องบูชาครุกันอยู่ตลอดจริงๆ ทั้งหมดทำก็เพื่อตัวเราเองทั้งนั้น นั่นละจำเอาไว้ให้แม่น เจตนาบริสุทธิ์ วัตถุประสงค์บริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ ท่านนั้นมีผลเต็มร้อยส่วน คราวนี้ของเราเองเราเพิ่งทำกรรมฐานมา กำลังใจมันต้องคืออยู่แล้ว

ถาม : ตอนนี่เริ่มอายุมากขึ้นคะ เริ่มไปวัดไปวานี้ก็เริ่มเจอคำถามแปลกๆ หรือไม่บางอย่างที่ตอนเด็กๆ สงสัยนะคะ แล้วก็ยังไม่ได้อาตอบที่ถูกต้อง ก็เลยอยากเรียนถามหลวงพี่นะคะ ถามหลวงพี่เรื่องรูปเทียนดอกไม้ที่ถวายพระนี่หมายความว่าอย่างไร เทียนนี้จะจุดข้างไหนก่อนนะคะ?

ตอบ : การถวายดอกไม้รูปเทียนเป็นเครื่องบูชา คือเป็นการถวายแสงสว่างและของหอมเป็นเครื่องบูชา จัดเป็นอามิสบูชาอย่างหนึ่ง อามิสบูชาส่วนใหญ่ผลตอบแทนหรืออานิสงส์ของมันต่อไปในภายหน้ามันจะเกี่ยวกับเรื่องของลาภผลเงินทอง แต่ถ้าเป็นปฏิบัติบูชา มันจะเป็นด้านของปัญญา คราวนี้การจุดรูปจุดเทียนนะตามความนิยมกัน เขาจะจุดด้านซ้ายของเราคือขวามือของพระก่อน จุดเทียนทางด้านซ้ายมือก่อนแล้วมาจุดทางด้านขวา แล้วรูปก็รวบบีบมาก็จ่อไปทางด้านซ้ายอีกเหมือนเดิม

ถาม : มีความหมายอะไรมั๊ยคะ เป็นดอกไม้ทำไมถึงนิยมถวายดอกไม้บัวอะไรอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ดอกบัวส่วนใหญ่แล้วเขาถือว่าเป็นของสูง จริงๆแล้ว มันคล้ายๆ กับปริศนาธรรมอยู่อย่างหนึ่งที่โบราณเขาถือกันมา อย่าลืมนะว่า ดอกบัวต้นกำเนิดมันจริงๆ คืออยู่ที่โคลน แต่ว่าสามารถที่จะชูตัวเองจนกระทั่งพ้นโคลนขึ้นมา พ้นน้ำจนกระทั่งเบิกบานขึ้นมาได้ ท่านเปรียบในปริศนาธรรมที่ว่าคนเราทุกคนนะ ต่อให้มีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อยหรือว่ามีกรรมกระทำที่ย่ำแย่ขนาดไหนก็ตาม แต่ถ้ามีความพยายาม ตั้งหน้าตั้งตาต่อสู้ฟันฝ่าทำความดีไว้สม่ำเสมอ ก็ย่อมมีโอกาสที่จะหลุดพ้นได้เหมือนกับดอกบัวที่ชูพ้นน้ำขึ้นมาเหมือนกัน

ถาม : แล้วการจบของนะคะ อย่างถ้าสมมติว่าถวายพระพุทธรูปหรือว่า พระสงฆ์เป็นพวกอาหารหรือปัจจัยอย่างนั้นนะคะ เวลาจบของควรจบ แบบไหน จบอย่างไร ?

ตอบ : อธิษฐานเอานิพพานไว้ก่อน ถ้าอธิษฐานอย่างอื่นได้หมดเองแหละ จะขียนยอดเขามันต้องจะไปตลอดทางอยู่แล้ว

ถาม : แล้วอย่างที่เราเขียนเทียนที่เขานั่งเป็นวงกลมๆ แล้วเวลาเขียนก็แบบอย่างนี้ ทำอย่างนี้ แล้วก็ปิดอย่างนี้ ?

ตอบ : นั่นถือตามแบบของพราหมณ์เขา คือมีการวนเข้าสามรอบ วนออกสามรอบ ตอนวนออกนั้นเขาเอาสิ่งไม่ดีออก ตอนวนเข้านั้นเขา รับสิ่งดีเข้า เขาตั้งใจอย่างนั้น แต่คราวนี้วนออกแล้วไม่ทันจะไป เราไป วนเข้ามันก็กลับมาใหม่หรือเปล่านี่ไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วเวียนยังไง เขากำกันยังไง ?

ตอบ : เขาเชื่อถืออย่างนั้นเขากำกันอย่างนั้น มันเป็นรูปแบบของเขา ของเราเองเราตั้งใจจุดถวายพระไปก็หมดเรื่องหมดราวไป

ถาม : การกรวดน้ำจะอุทิศส่วนกุศลนะคะ สั้นๆ นะคะ แล้วก็ให้ถึง ทุกท่านทั้งที่มีกายเนื้อและก็ไม่มีการเนื้อนะคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นเอาตามแบบของหลวงพ่อนะจะ อีหัง ปุญญะผะลัง นะเคยทอ้งมัย? ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้า ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้ว แต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายจงโมทนาส่วน กุศลนี้ ขอจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่บัดนี้ตราบทั่วเข้าสู่พระ นิพพานด้วยเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปัก

รักษาข้าพเจ้า เทพเจ้าทั่วสากลพิภพและพระยายมราช ขอเทพเจ้า ทั้งหลายและพระยายมราชจงโมทนาในส่วนกุศลนี้ ขอจงเป็นสักขีพยาน ในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เสวยความ สุขอยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี ขอเธอทั้งหลายจงโมทนาในส่วน กุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด และก็อธิษฐานปิดท้ายว่าผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้ บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอผลบุญนี้จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระ นิพพานในชาติปัจจุบันนี้เถิด

ถาม : แล้วการขอขมาพระรัตนตรัยละคะ ?

ตอบ : การขอขมาพระรัตนตรัยนี้ เราพอทำความดีไปถึงระดับหนึ่ง ไม่ต้องมากหรอกแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นตั้งใจทำจริงๆ มารเขารู้ว่าเราจะ พ้นมือเขาแล้ว เขาก็พยายามที่จะหลอกล่อเราทุกวิถีทาง ให้เราหลงผิด เป็นชอบ มีการปรามาสพระรัตนตรัยบ้างอะไรบ้าง คราวนี้ถ้าหากว่าใคร เป็นดั่งนั้นเขาให้ตั้งใจขอขมาพระ เพราะว่าการปรามาสพระรัตนตรัย นี้แปลว่าเราไม่เคารพจริง ถ้าเราไม่เคารพในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์จริง เราจะเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันไม่ได้ ก็ให้ตั้งใจไว้ว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เราล่วงเกินต่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ไปแล้ว ด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจก็ดี จะโดยต่อหน้าหรือลับหลัง เจตนา หรือไม่เจตนาก็ดี ข้าพเจ้าขอกล่าวขอขมากรรมนั้นต่อองค์สมเด็จพระผู้มี พระภาคเจ้าขอได้โปรดเมตตาอดโทษแก่ลูกตั้งแต่บัดนี้ ตราบทั่ว เข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ ตั้งใจอย่างนี้แม้ว่าสิ่งนั้นเราไม่ได้เจตนาทำ

จะเป็นการคลอกคลใจของกิเลสมารหรือตัณหาอุปาทานอกุศลกรรมใดๆ ชักนำก็ตาม ถ้าเราเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เรื่องเหล่านี้ เราไม่ทำ อยู่แล้ว แต่เนื่องจากว่ามีการชักนำจากกิเลสมารหรือว่าตัณหาอุปาทาน อกุศลกรรมคลบบันดาลให้เป็นไปก็ตาม ถึงไม่ใช่การกระทำของเรา เราก็ เต็มใจขอขมา พยายามต้อไว้บ่อยๆ เจ้าพวกนี้มันกลัวคนหน้าด้าน ถ้าต้อ บ่อยๆ สู้ไม่ได้มันถอยไปเอง ให้ขอขมาทุกครั้งเวลาจะสวดมนต์ไหว้ พระหรือว่าจะทำกรรมฐานอะไรให้ตั้งใจทำไว้ก่อน เพื่อกรรมส่วนนี้ จะได้ขาดลง ไม่อย่างนั้นมันจะขวางอยู่เข้าไม่ถึงกระแสพระนิพพาน

ถาม : เวลาไปงานศพนะค่ะ แล้วเวลาขอขมาศพหรือเวลาที่ไปจุดธูป ไหว้ศพให้พูดว่ายังไงคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดนะ ไหว้ไปหลายศพแล้วมันได้แต่ศพนะจะ ให้ไปตั้งใจ กราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ โดยเฉพาะพระธรรมตั้งโตอยู่ตรง หน้าตายไปแล้ว ท่านบอกแล้ว ทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้เป็นตัวเป็นตนเป็นเราเป็นเขา นั้นเขาก็ตายให้เรา เห็นอยู่แล้ว อีกไม่นานเราก็ตายตามนั้น ตอนนี้สังขารอัน ประเสริฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตรงหน้าแล้ว น้อมกราบเคารพบูชาในความเป็นจริงที่พระองค์ท่านเห็น และลูก ก็ทราบดีว่าอีกไม่นานลูกก็จะตายแหงแก่ตามนี้ ถ้าตายเมื่อไหร่ ขอไปอยู่กับพระองค์ท่านก็แล้วกัน เรามันไปไหว้แต่ศพ

ถาม : แล้วเวลาไหว้เจ้าที่เจ้าทางอย่างนี้ค่ะ จุดธูปกี่ดอก ?

ตอบ : จุดธูปกี่ดอก... มัดใหญ่ๆ โรงงานผลิตธูปจะได้รวมมัด

ถาม : แสดงว่าเขาไม่มีกำหนดหรือคะ ?

ตอบ : ไม่มีหรอกจะ แล้วแต่เราชอบใจ จุดมัน ๕ ดอก ๗ ดอก ๙ ดอก ๑๖ ดอก แล้วแต่ที่เขาถือว่าเป็นตัวเลขที่ดี

ถาม : แล้วนั่งสมาธิกับเดินจงกรมนะค่ะ อย่างไหนดีกว่ากัน ?

ตอบ : ถ้าสามารถทำได้ก็เหมือนกัน เพราะว่ากาที่เราทำสมาธิ ภาวนา จะเป็นอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงมันมีผลเหมือนกันหมด แต่ว่าอานิสงส์ของการเดินจงกรมมันมีต่างหากออกมา คืออันดับ แรกท่านบอกว่าธรรมะที่ได้จะไม่เสื่อมง่าย เพราะว่าได้ขณะที่เรา เคลื่อนไหวอยู่ เวลาเรานั่งภาวนาถ้าเราขยับลุกไปนี่กำลังใจมันอาจจะ เคลื่อนไปได้เพราะมันเปลี่ยนอิริยาบถ แต่ถ้าเราได้ในขณะที่อิริยาบถ เคลื่อนไหวอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าเราไปนั่งก็กลายเป็นของงายไปเลย อันดับที่สองทำให้อาหารย่อยได้ดี เลือดลมก็ปลอดโปร่งได้เร็ว ภาวนาได้ดีขึ้น อันดับต่อไปทำให้เป็นผู้มีความอดทนเดินทางไกล โดยไม่เหนื่อย ก็ลองเดินมันเข้ายันเข็นดูซิ พอชินๆ เข้าบ่อยๆ ต่อไปพอ ไกลก็เป็นไกลไปเอง สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะเป็นอานิสงส์ต่างหากของเขา แต่ว่าจริงๆ แล้วอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงจริงๆ มีผลเหมือนกัน แต่อานิสงส์จงกรมมันต่างหากออกมาหน่อยหนึ่ง

ถาม : ช่วงนี้ปฏิบัติพอสมควรค่ะ อย่างไม่ขาดทุกวัน ยังไงก็ทำ ?

ตอบ : จะ

ถาม : มันเกิดการสับสนคะ ?

ตอบ : สับสนตรงไหน ?

ถาม : บางทีนึกไม่ออกคะ ว่าที่เราทำไปมันถูกหรือมันผิด ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังอยู่ในกรอบของท่าน คือ ภาวนา ไม่ผิดจะ หลุดออก

นอกกรอบของศีล ๕ มัย ? หลุดออกจากการภาวนามัย ? ก็ตรวจดูง่าย ๆ
 ถาม : อย่างเวลาเราชี้แจงเหตุผลให้คนอื่นทราบนะค่ะหรือว่าอะไรก็
 แล้วแต่ ถ้าเหตุผลของเรามันไม่ถูกจิตถูกใจเขานะค่ะ ถึงเป็นเหตุผลที่ถูก
 แต่บางครั้งคำพูดของเราอาจจะไปก่อความจริตของเขาได้ อย่างนั้น
 ถือว่าเป็นการก่อกรรมเพิ่มมัยคะ ?
 ตอบ : มันแล้วแต่ว่าเขาถือสามมัย ถ้าเขาถือสาภิเป็น แต่อย่าลืมว่า
 ถึงแม้ว่าเราไม่เจตนาก็ตาม แต่บางอย่างมันก็เป็นกรรมได้ และ
 กตัตตากรรม กรรมที่ทำโดยไม่เจตนา ถ้ากรรมมวลอื่นไม่ได้ผลกรรม
 มวลนี้ก็อาจจะให้ผลได้ กตัตตากรรมนี้อย่างพระพุทธเจ้าไง ระหว่าง
 ที่ปลงอายุสังขารแล้วเดินจากป่าวาลเจดีย์ไป เมืองกุสินารา อยากจะ
 ดื่มน้ำขึ้นมาเพราะว่ากระหายมาก ให้พระอานนท์ไปตักน้ำ ปากฎว่า
 เกวียน ๕๐๐ เล่มเพิ่งลุยผ่านแม่น้ำไปขุ่นคลั้กเขียว พระอานนท์ก็กลับมา
 กราบทูลว่าไม่มีน้ำ พระพุทธเจ้าตรัสว่าไปเถอะมืออยู่ พอกลับไปน้ำขุ่นๆ
 ไม่น่าเชื่อว่าเดินแค่นั้นมันใสแล้ว ท่านก็กรองน้ำถวายพระพุทธเจ้า
 พอฉันแล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่าเป็นบุญกรรมที่ท่านทำไว้ ชาติหนึ่งท่าน
 เป็นลูกชานา พ่อแม่ไถนาอยู่ทั้งวัน พอตอนเย็นปลดควายออกจากไถได้
 ก็บอกให้จูงไปกินน้ำที่มันหิวน้ำแล้ว ท่านก็จูงไป ไร่ควายหิวจนหน้ามืด
 เจอแ่งน้ำมันก็พรวดเข้าไป ท่านเห็นว่าแ่งน้ำนั้นมันขุ่นไปหน่อยหนึ่ง
 น่าจะให้มันกินน้ำใสๆจะได้ชื่นใจมากกว่า ท่านก็ดึงให้มันย้ายมา
 หน่อยเดียวแค่นั้นเอง เจตนาดีแท้ๆ เขาเรียกว่ากรรมไม่ได้เจตนาทั้งๆ
 ที่เจตนาดีเจตนาดีแต่ว่ามันก็ยังอุตสำหรับตามมาสนองท่านขณะที่เป็น
 พระพุทธเจ้าแล้ว ตรงจุดนี้ก็ให้ระวังไว้ชนิดหนึ่ง บางอย่างเราหวังดี

ปรารถนาดีแต่ใช้คำพูดผิด หรือว่าพูดผิดจังหวะ ผิดกาลเทศะ ผิดเวลา
 คนหนึ่งรับได้อย่างนี้ อีกคนรับไม่ได้ขึ้นมาก็บรรลย์เหมือนกัน เอาเหอะ
 อยู่ในโลกนี้มันต้องสร้างกรรมเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ยังไงๆ ก็ให้มันจบลง
 แค่นี้ก็แล้วกัน
 ถาม : ช่วงหลังนี้ทำไม... เขาวางนั่งสมาธิแล้วความจำจะดีขึ้น
 แต่ทำไมลืมอะไรง่ายกว่าปกติละคะ ?
 ตอบ : อันนี้ย้อนไปถึงก่อนถามเลย เราชราแล้วจะ (หัวเราะ)
 ถาม : คนอื่นเขายังไม่เป็นเลยคะ เรื่องชรายอมรับอยู่แล้วแต่ว่ามัน...?
 ตอบ : พอเริ่มชราความจำมันก็ไม่ดีเป็นปกติ แต่คราวนี้ถ้าหากว่าเรา
 จะตั้งใจจำอะไรนะ ถ้าเราสมาธิทรงตัวโดยเฉพาะทรงเป็นฌานเลย
 แล้วกำลังใจเรามุ่งมั่นอยู่กับสิ่งนั้น เมื่อถึงวาระถึงเวลามันจะนึกได้
 คราวนี้ก็สำคัญอยู่ตรงที่ว่าสติสมาธิของเราเต็มทีแค่ไหน ถ้ามันไม่ได้
 ถึงขนาดของเขาเราเองจำไม่ได้มันก็ช่างเหอะมันเริ่มชราแล้วจะ
 ถาม : แล้วที่พูดบ่อยๆ นะ รู้ทั้งรู้ทำไม่ได้ ไม่เข้าใจคะ ?
 ตอบ : พยายามบ่อยๆ คือเรื่องบางอย่างนี้เรารู้ว่าต้องทำอะไร
 แต่ว่ามันทำเท่าไรก็ยังทำไม่ได้ เพราะอันดับแรกกำลังของเรายังไม่
 เพียงพอ อันดับที่สองวาระและเวลามันยังไม่ถึง เหมือนเราปลูก
 ต้นไม้ต้นหนึ่งดูแลรักษามาตั้งนานเนกาเลแต่มันยังไม่ออกดอก
 ออกผลซักที เพราะว่ายังไม่ถึงฤดูกาลของมัน คราวนี้เรารู้ทั้งรู้
 มันจะออกดอกออกผลแต่มันไม่ออกซักที ทำยังไงละ รอ...
 รอ ด้วยความอดทนและใจเย็น ขณะเดียวกันสิ่งใดที่เคยทำเป็น
 ความดีก็อย่าแล้วอย่าอีกทำแล้วทำอีกไปเรื่อย มันเหมือนยังกับว่า

เราทวนแล้วทวนอีกจนกระทั่งมันใจ เหมือนก้าวข้ามจุดนั้นไป ผลก็จะเกิดแก่เรา ห้ามขี้เกียจ ต่อให้ย่ำเท้าอยู่กับที่ก็ต้องอย่า ไม่งั้นแล้วมันจะถอยหลัง

ถาม : แล้วระยะเวลาที่รอประมาณแค่ไหนคะ ?

ตอบ : ประมาณแค่ไหน ?

ถาม : หมายถึงว่าต่อวันอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ๒๔ ชั่วโมงก็พอจะ

ถาม : .....

ตอบ : จริงๆ ถ้าสำหรับนักปฏิบัติจริงๆ ทั้งช่องว่างแม้แต่ชนิดเดียวให้ ก็เสสมันแทรกเข้ามาได้คราวนี้มันดีเราตายเลย แต่ว่าของเราเองนี่ เอาเป็นอันว่าถ้านึกได้เมื่อไหร่ก็รีบทำก็แล้วกัน

ถาม : อานาปานสติ ?

ตอบ : จะ ๒๔ ชั่วโมง อย่าให้มันขาดทุนตลอด ให้มันมีส่วนกำไร ให้มากกว่าก็แล้วกัน

ถาม : ตอนนี้อยู่คนเดียวนานไป คราวนี้พอเราจะต้องมาพูดกับคน เยอะๆ .... ?

ตอบ : สมัยหลังการอยู่ปริวาสนะ..ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาไปปั้นข้าว เข้าจนกลายเป็นว่าถ้าได้ทำบุญกับพระออกปริวาสแล้วจะมีบุญมาก ตัวนี้นะมันพาบรล้วยเลย พระอยู่ปริวาสจริงๆ เป็นพระที่ต้องอาบัติหนัก คือศีลข้อสำคัญขาดไปแล้ว ตัวเองขาดความเป็นพระไปแล้ว ต้อง อยู่ปริวาสคือโดนกับบริเวณเป็นการลงโทษ ถ้าหากว่าโดนปุ๊บสารภาพ บั๊บบเลยก็โดนอยู่ ๖ วัน ๖ คืน ถ้าหากว่าโดนแล้วไม่สามารถที่จะ

กำหนดได้ว่าระยะนานเท่าไร... ลืม เขาให้นับตั้งแต่วันบวชมาจนถึงวัน มาสารภาพ (หัวเราะ) ถ้าบวชมา ปีหนึ่งก็โดนปีหนึ่งกับ ๖ วันเป็นการกัก บริเวณเพื่อลงโทษ คราวนี้พอครบแล้ว เก็บมานัตร์ตติเจโทษอะไรเรียบร้อย แล้ว ก็ให้พระสงฆ์ ๒๐ รูปเป็นอย่างน้อยสวดอัฏฐากนคินความเป็นพระให้ ถึงจะกลับมาเป็นพระอีกครั้งหนึ่ง ไอ้คนโดนหนักขนาดนั้นนะ มันสามารถ สร้างข่าวจนกลายเป็นว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสแล้วจะได้บุญมาก แล้วก็เลยมีการที่จำกัดเพื่อหาเงินกัน บางทีก็จำกัดคู่ โอ้โห... เป็นเรื่อง ที่มันมากเลย วัดคูหาสวรรค์ สุขุขทัย เขาโดนปิดปริวาสไปเลย สั่งห้าม จัดตลอดชีวิตเลย เพราะว่าเขาจะจัดซุ้มปริวาสคือพระจะอยู่ในที่จำกัด ปรากฏว่าจะมีโยมเข้าไปแต่งซุ้มให้ให้อยู่ ลักษณะแบบว่าอยู่กึ่งๆ ป่า แขนงกลดอยู่อะไรอย่างนั้น คราวนี้ก็จะมีคนไปจอง ส่วนใหญ่ก็พวกสาว แก่แม่มาयนั้นล่ะ ไปถึงก็ไปจอง เสร็จแล้วตกลงปลงใจกันได้ วันออก ปริวาสก็สึกผูกข้อมือเพื่อนพระชยันโตให้เลย เป็นไง... คุณฟังแล้วนำ หวาดเสียวมั๊ย? นั่นแหละ พอมันเยอะมากๆ เข้าทางสุขุขทัยก็เลยโดน สั่งห้ามจัดปริวาสไปเลย เพราะว่าลักษณะนั้นนะจะต้องโดนอาบัติซ้อน อาบัติไปแล้ว คือมีอยู่ข้อหนึ่งว่าภิกษุเกี่ยวหญิงต้องอาบัติสังฆาทิเสส คราวนี้จะตกลงปลงใจกันได้มันต้องคุยกันแน่นะ ไม่คุยกันดีไปก็โดน เขียนจดหมายก็โดน แสดงว่าโดนซ้ำเข้าไปแล้วแก้ตัวยังไงก็ไม่หลุด

ถาม : .....

ตอบ : คราวนี้เขาไม่เอาอย่างนั้น มันก็เอาแค่กำหนด ๗ วันนั้นแหละ พอออกมาเสร็จเรียบร้อยเขาก็ไปเลย

ถาม : พอโดนซ้อนต้องอยู่แบบ...(ไม่ชัด).... ?

ตอบ : มันก็ช้าแล้วช้าอีกอยู่นั้นนะ เสร็จแล้วพอมันจัดแล้ว เนื่องจากว่า โยมเข้าใจเสียแล้วว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสจะได้บุญมากเขาก็แห่กันไป ทำ เจ้าของวัดได้ทำไรก็เลยจัดกันบ่อย แต่ถ้าหากว่าจะจัดเอาอย่างเป็น อันเป็นธรรมจริงๆ ต้องอย่างวัดซากสมอ วัดซากสมอนี้จัดเพื่อสงเคราะห์จริงๆ สิบห้าวันนะ พระไปอยู่ต้องช่วยตัวเองตลอด ถึงเวลาวันนี้ฉันใช้ มัย ? โตะนี้มีหน้าที่เก็บกวาดเช็ดถูล้างอะไรก็ล้างไป ถึงเวลาคุณฉันเสร็จ คุณต้องไปนั่งกรรมฐานหนึ่งชั่วโมงเดินจงกลมหนึ่งชั่วโมงอะไรก็ทำไป จนถึงเวลาครบ ครบเวลาออกมาฉันน้ำปानะเสร็จก็ต่างคนต่างเข้าที่ ภาวนาของตัวเองไป ถ้าอย่างนี้จะก็จัดแล้วได้บุญแน่ แต่ที่ทำๆกันอยู่นี้ ไม่ค่อยแน่ใจว่าจัดแล้วจะได้อะไรกัน

ถาม : .....

ตอบ : คืออย่างน้อยๆ ถ้าหากว่าคนที่ตั้งใจไปเพื่อแก้ตัวเองจริงๆ มันก็ได้อยู่ แต่คราวนี้เจตนามุ่งหมายมันผิดไปซะแล้ว...ลำบาก ระยะเวลาหลังๆ น้อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่า นานไปสังฆกรรมปฏิรูป มันจะปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ สังฆกรรมปฏิรูปก็คือสิ่งที่แฝงคำสอนของท่านเข้ามา ยุ่งมากเลย เฮ้อ..ลำบาก

ถาม : ไม่เคยไป เพิ่งไป ไปที่นี้ นะครับ ?

ตอบ : ดีจัง ผมเองนะก่อนหน้านี้คิดจะไปปริวาสเหมือนกันเห็นเขาไป แล้วมันน่าสนุก แบนกกลดแบนกบาตรกันไปมันก็รู้สึกดีๆ ปรากฏว่า ได้แต่คิด รุ่นพี่เข้าไปกราบลาหลวงพ่อกับขออนุญาตไปอยู่ปริวาส หลวงพ่อถามว่าแกโดนอาบัติข้อไหน? ก็อึ้ง..บอกไม่โดนครับ ไม่โดนแล้ว ไปทำไม? แกไปแล้วถึงเวลาแกไปอยู่ปริวาสแกก็ต้องมาสารภาพว่า

แกผิดยังไง ในเมื่อไม่โดนแล้วไปบอกให้ตัวเองผิดก็โกหกเขา นะสิ ทางวัดทำซุงก็เลยไม่มีการปริวาสกับใครมาตลอด

ถาม : ที่ไปเพราะอยากรู้ว่าเป็นยังไง ?

ตอบ : ครับ ผมว่าถ้าไปลักษณะนั้นจะได้ประโยชน์มากเลย จะได้ศึกษารูปแบบเขาเอาไว้ และอีกอย่างหนึ่งว่าถ้าหากว่านานๆไป เราต้องไปเป็นเจ้าอาวาสจะต้องไปเป็นครูบาอาจารย์เขา ถึงเวลาถ้าลูกศิษย์เกิดจำก.. เข้าไปโดนเขามันต้องแก้ได้ นั้นแหละครับตัวนั้นนะสำคัญที่สุด

ถาม : ไปศึกษาเออ...เป็นยังไงนะอะไรนะ ?

ตอบ : แต่ว่าระยะหลังนี้มันมีรูปแบบอันหนึ่งที่ดี คือเขากันเขตต่างหากไปเลย ถ้าไม่กันเขตต่างหากนี้ พวกคุณเข้าไปเขาต้องมากุ๊กเขาสารภาพที่ละองค์เลย (หัวเราะ) เหนื่อยตายเลย

ถาม : ทำแค่ครั้งคืนเข้าก็... ?

ตอบ : ก็เก็บรัตติกาลเสร็จก็ออกมาทำโน่นทำนี่ไป ทำวัตรเป็นเสร็จ กลับเข้าไปใหม่ แต่ถ้าหากว่าปริวาสแท้ๆที่แบบอุกฤษฏ์นี้ประเภทแบบไม่ต้องเจอหน้าคนเลยจนกว่าจะพ้น

ถาม : ผมไปนี่แบบคืนก่อนๆ นี่แหม...ก่อนที่ผมไป...(ไม่ชัด)... กลางคืนพระเข้ามาบ่อยเหลือเกิน ผมไปนี่...(ไม่ชัด)... หลวงพ่อย่าให้มีพระเข้ามานะหลวงพ่อนะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่งั้นไปสารภาพกับเขาแยะเลย

ถาม : บางทีเที่ยงคืนตีหนึ่งตีสองจะตีระฆังแม้งๆๆ แล้ว เขาว่าที่เขาว่ากันนะครับ...(ไม่ชัด)...หลวงพ่อย่าให้พระเข้ามา เข้ามาก็ได้ แต่ให้มาตอนเช้า ?

ตอบ : คือพระใหม่ ๆ นะ คุณฟังรูปแบบเอาไว้ให้ดีถึงเวลามันจะไม่ได้ไปทำผิด คือว่าพระที่โดนอาบัติสังฆาทิเสสนี้มันเท่ากับขาดความเป็นพระชั่วคราว ในเมื่อขาดความเป็นพระชั่วคราวนี้ต่อให้เขาบวชก่อนก็พรรษาก็ตามเขาก็กลายเป็นพระใหม่ไป กลายเป็นคนที่อาวุโสน้อยกว่าเรา ถ้าเราเข้าไปเราเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เขาจะต้องมากราบเพื่อสารภาพว่าเขาทำผิดอะไร ตอนนี่ได้รับการลงโทษไปแล้วก็วันก็คืน ยังเหลืออีกเท่าไร? ต่อไปนี้จะไม่คิดไม่พูดไม่ทำอย่างนี้อีก เหมือนถ้าคุณเข้าไปชักสิบคนมันก็ตายแล้ว ต้องสารภาพเป็นสิบครั้ง เอ้อ...ลำบากครับ เพราะฉะนั้นระวังให้หนัก หลวงพ่อท่านสอนผมตั้งแต่วันแรกที่บวช พอออกจากโบสถ์บับก็เอาพานดอกไม้รูปเทียนไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านบอกว่าการบวชนะมันเป็นความเสียวอย่างหนึ่ง คือมันเสียวที่เราเองจะเอาดีได้หรือว่าเราเองจะลงอเวจีไปเลย เพราะว่าพระโทษผิดทุกอย่างมันตั้งต้นที่อเวจีทั้งหมด อย่างเช่นว่าชาวบ้านถ้าฆ่าปลาวันละตัว ๆ ตลอด ๑๐๐ ปี คือเอาตั้งแต่เกิดยันตายเลยฆ่าทุกวันสมมติอย่างนั้นนะนะ ปรากฏว่าตายแล้วลงอเวจีเขาเรียกว่าอาจินกรรม แต่พระ..คุณทูปปลาตัวเดียวเท่านั้นแหละครับ ไปเลยที่เดียวกัน โทษของพระเราหนักกว่าชาวบ้านเป็นแสน เนื่องจากว่าเราเป็นปุชนิยมบุคคล คุณลองนึกดูว่าคุณเอง..เอ้า...ถ้าสมมติว่าอายุ ๒๐ ปี พอคุณบวชเข้าไปบับพ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องมาไหว้เราหมด ไอ้ของเราจะสูงกว่าท่านอยู่อย่างเดียวกันก็คือศีลละครับ ถ้าเราไม่มีศีลมากกว่าเราจะเอาความดีอะไรไปให้ท่านไหว้ เสียงดูท่านก็เสียงดูเรามา อาวุโสท่านก็มากกว่า เรื่องทางโลกท่านก็รู้มากกว่า ในเมื่อ

เป็นอย่างนั้นแล้วยังออกไปบิณฑบาตนี้ยังสะดุ้ง อะไรๆก็ยกทูนขึ้นเหนือหัว เท่ากับว่าเราไปกินไปใช้อยู่บนหัวชาวบ้านเขา ทั้งนี้ที่คุณบวชเข้าไปเลือดเนื้อร่างกายไม่ใช่ของพ่อแม่แล้วครับ กลายเป็นของชาวบ้านที่เขาเลี้ยงคุณใส่บาตรให้คุณ ทุกส่วนมันเกิดจากอาหารที่เขาให้มาแล้วเรากินเข้าไป คุณเป็นหนี้เขาทันทีที่อ้าปากกินข้าวคำแรกหลังจากที่บวชแล้วครับ คราวนี้แหละใช้หนี้กันหัวโต ละชิครับถ้าหากความดีไม่พอ ท่านบอกว่าการบวชถึงจะระยะเวลาสั้น แต่ถ้าเราตั้งใจทำดีก็เหมือนกับเพชร ถึงแม้เม็ดเล็กก็ราคาสูง ถ้าบวชนานแต่ว่าทำชั่วมันก็เหมือนขี้ ยิ่งกองใหญ่ก็ยิ่งเหม็นมาก

ถาม : .....

ตอบ : บุญฤทธิ์ เป็นบุญที่เกิดจากกำลังบุญ ไม่ใช่ฤทธิ์ในลักษณะของอภิญญา มีอยู่ครั้งหนึ่งพระยามารแกล้งพระพุทธเจ้า รายนี้มีโอกาสเมื่อไหร่ก็แกล้ง ๆ จนถึงวาระสุดท้ายทูลพระพุทธเจ้าอาราธนาให้นิพพาน พระพุทธเจ้าแสดงนิมิตให้พระอานนท์ทราบถึง ๑๖ ครั้ง แต่ว่าด้วยกรรมบังและพระยามารตั้งใจแกล้งจริง ๆ พระอานนท์ก็ไม่เข้าใจที่พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า ถ้าหากว่ามีเกวียนอยู่เล่มหนึ่งเก่าคร่ำคร่าเต็มทีแล้วคุณก็หลวม กงก็คลอน ฟันก็ผุ ถ้าหากว่าเป็นพระอานนท์มีเกวียนอย่างนั้นอยู่จะเปลี่ยนใหม่ดีหรือว่าจะซ่อมเกวียนเก่าไว้ใช้ต่อไป พระอานนท์บอกว่าเปลี่ยนใหม่ดีกว่าพระพุทธเจ้าข้า พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกครั้งเดียว ท่านแสดงนิมิตว่าท่านใกล้จะไปแล้วถึง ๑๖ ที่ด้วยกัน ตั้งแต่ป่าวาลเจดีย์ไปจนกระทั่งถึงเมืองกุสินารา ๑๖ ระยะด้วยกัน พระอานนท์ถูกมารคลอใจด้วยขณะเดียวกันเขาตั้งใจแกล้ง จากคนที่ฉลาดที่สุดก็เลยกลายเป็นว่า

นึกไม่ถึงขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านก็เลยตัดสินใจปลงอายุสังขาร พอ พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร แผ่นดินก็ไหว พระอานนท์แปลกใจทูลถาม ว่า ทำไมแผ่นดินถึงไหว พระพุทธเจ้าตรัสว่าแผ่นดินไหวด้วยสาเหตุ ๘ ประการด้วยกัน

ประการที่ ๑ : เกิดจากลมกำเริบ คือได้โลกของเรานี้เป็น หินเดือดๆ พอเดือดมากๆ ไอร้อนมารวมตัวกันเกิดเป็นความดันสูง พอความดันได้ที่ก็ผลักดันโลกข้างบนให้โยกคลอนได้ เขาใช้คำว่า ลมกำเริบ

ประการที่ ๒ : เกิดจากผู้มีฤทธิ์บันดาล ผู้ได้ฤทธิ์ได้ อภิญญาบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหวอย่างไรก็ได้

ประการที่ ๓ : พระโพธิสัตว์ในชาติที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จุตติจากสวรรค์ชั้นดุสิตเข้าสู่ครุฑพุทธมารดา

ประการที่ ๔ : พระโพธิสัตว์ประสูติ

ประการที่ ๕ : ตรัสรู้

ประการที่ ๖ : แสดงปฐมธรรมเทศนา

ประการที่ ๗ : ปลงอายุสังขาร

ประการที่ ๘ : ปรีนิพพาน

พระอานนท์ได้ยินใจหายแวบเลยรู้แล้ว แต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว เลยทูลพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่าบุคคลผู้ทรงอิทธิบาท ๔ สามารถอธิษฐานร่างกายให้อยู่ได้ถึง ๑ กัป ขออาราธนาพระพุทธเจ้า อยู่ต่อในลักษณะนั้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าไม่ทันแล้ว ท่านรับคำ อาราธนาของमारปลงอายุสังขารไปแล้วว่า แต่จะไปอีก ๓เดือนเราจะ

นิพพานที่ระหว่างนางรังทั้งคู่ของเมืองกุสินารา แล้วท่านก็ตั้งหน้าตั้งตา เดินทางไปเมืองกุสินาราเลย เพราะฉะนั้นเรื่องมารแกล้งเป็นเรื่องปกติ ท่านแกล้งตั้งแต่วันแรกที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จออกบวช พระพุทธเจ้านั่ง อยู่หลังม้ากัณฐกะพร้อมทั้งนายฉันทะมหาเดเล็ก เรื่องนี้เป็นเรื่อง อัจฉรรย์ เป็นเรื่องของกำลังบุญๆ ที่บอกว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า พระอานนท์ก็ดี นางวิสาขามหาอุบาสิกาที่ดี นางบุญทาสีก็ดี มีกำลังได้ ๗ ข้างสารนับว่าเป็นกำลังบุญ มาเห็นได้ชัดตอนที่พระพุทธเจ้า ท่านเสด็จออกบวช (ถ้าใครอ่านรายละเอียดตรงนั้น) พระพุทธเจ้าพอ ทราบว่าพระราहुลประสูติ ถ้าขึ้นอยู่ต่อไปเห็นหน้าลูกแล้ว ตัดใจออกบวช ไม่ได้แน่ เลยตัดใจหนีคืนนั้นเลย เสด็จออกกลางดึกปลุกนายฉันทะ มหาเดเล็กขึ้นมาให้ไปผูกม้า บอกว่าเราจะออกมหาภิเนษกรรมณ์ นาย ฉันทะก็ดีใจรอเวลานี้นานแล้วก็ไปเตรียมม้า ม้ากัณฐกะคอยดำ เขาบอกว่าเป็นพญาม้าอาชาไนยตัวประเสริฐ กายขาวปลอดเหมือน ดั่งสีสังข์ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายหาง วัดได้ ๑๘ ศอก มีศีรษะอันดำประดุจ ขนนกกาน้ำ เขาเรียก กัณฐกะ (ดำแค่ออ) ม้ากัณฐกะเป็นหนึ่งในเจ็ด สหชาติที่เกิดพร้อมพระพุทธเจ้า และอยู่ๆมาผูกม้ากลางดึกด้วย สัญชาติญาณรู้ว่าพระพุทธเจ้าจะเสด็จออกบวชแน่แล้ว เลยร้องเสียงลั่น ด้วยความดีใจ แต่อรรถกถาบอกว่าเทวดาตั้งใจปิดเสียงไว้ เสียงเลย ไม่ได้ยินไปถึงมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นไม่ได้บวชแน่ เมื่อพระพุทธเจ้า เสด็จขึ้นม้าตรงไปถึงประตูเมือง ปราภฏว่าประตูเมืองปิดอยู่ (อย่าลืมว่า กำแพงเมืองสมัยก่อนทั้งสูงทั้งใหญ่ ถึงจะกันศึกเสื่อเหนื่อได้ได้) พระ พุทธเจ้าคิดว่าถ้าประตูเมืองไม่เปิดเราจะใช้เท้าหนีม้ากัณฐกะ พร้อมกับ

จับมีอนายนันนะกระโดดข้ามกำแพงไป เป็นเรื่องหมูๆ ของท่าน ไปถึง
พันธุรเสนาตอนที่แสดงศิลปศาสตร์ที่เรียนจากเมืองตักศิลา ไม้หนึ่งพันลำ
วางต่อกันแล้วกระโดดพื้นที่เดียวขาดหมด กำลังขนาดไหน และไม่ใช่ฟัน
ไม้ไผ่ธรรมดาเพราะคนจะแก้งเอาเหล็กสอดไว้ในปล้องไม้ไผ่ด้วย พอ
ท่านฟันแล้วเสียงดังผิดปกติท่านก็ถามว่ามีอะไรอยู่ เขาก็บอกให้ว่ามี
เหล็กสอดอยู่ข้างใน พันธุรเสนาบอกว่าถ้าบอกให้รู้ก่อนว่ามีเหล็ก จะฟัน
ให้ขาดโดยไม่มีเสียงเลย พระพุทธเจ้าท่านคิดอย่างนั้น นายฉันทะ
มหาดเล็กก็คิดว่าถ้าหากว่าประตูเมืองปิด เราจะให้พระลูกเจ้าซี่คอ
แล้วก็จูงม้ากัณฐกะกระโดดข้ามไป ส่วนม้ากัณฐกะคิดว่าถ้าประตูเมืองปิด
อยู่ เราที่มีพระลูกเจ้าอยู่ข้างหลังและมีนายฉันทะเกาะหางอยู่เราจะ
กระโดดข้ามไป ทุกคนคิดเหมือนกันหมด ปรากฏว่าเรื่องมันยุ่งมาก
เทวดาก็เลยช่วยกันเปิดประตูให้ เราลองมาคิดว่าตัวคนๆหนึ่งปกติ
จะกระโดดข้ามกำแพงก็แย่แล้ว คราวนี้ยังหนีม้าอีกตัวและก็จูงบริวาร
อีกคน กำลังของท่านจะขนาดไหน ส่วนนายฉันทะท่านก็ตั้งใจให้พระ
พุทธเจ้าซี่คอและจูงม้ากระโดดข้ามไป ม้าท่านก็ว่าถ้าหากว่าประตูเมือง
ปิดอยู่ จะจัดการกระโดดข้ามไปเองพร้อมกับเจ้านายและคนรับใช้ เมื่อ
ออกไปจากกำแพงเมืองแล้ว ก็ด้วยธรรมดาของคนที่เคยอยู่ เคยผูกพัน
กันมานาน ท่านต้องการดูเป็นครั้งสุดท้าย ในอรรถกถากล่าวว่า แผ่นดิน
หมุนเหมือนกับกงล้อ พระพุทธเจ้าท่านก็เลยหันไปเพื่อจะดูบ้านเมือง
พอหันไปก็เจอพระยามาราธิราชโผล่ออกมาและบอกว่า สิทธิคต
ราชกุมาร อีกเจ็ดวันจักรีรัตนะคือ จักรแก้ว อันเป็นเครื่องหมายของพระ
เจ้าจักรพรรดินี้ จะปรากฏแก่เธอแล้วอย่าออกบวชเลย ถ้าจักรแก้ว

ปรากฏขึ้นเมื่อไหร่เธอจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลกทั้งโลก
สิทธิคตราชกุมารหรือพระพุทธเจ้ากล่าวว่า ปาปิมะ ดูก่อนมารผู้มีบาป
เราก็คงทราบอีก ๗ วันจักรีรัตนะจะปรากฏขึ้น แต่เราตั้งใจเสียแล้วจะออก
บวช เธอจงหลีกไป พระยามาร ไม่อาจจะทานความดีของพระพุทธเจ้าได้
ก็ต้องถอยไป ตั้งแต่วันนั้นพระยามารตามติดเลย มีโอกาสเมื่อไหร่ก็เอา
แน่ คราวนี้กล่าวถึงเรื่องของบุญคุณ พระเจ้าจักรพรรดิจะต้องปกครองโลก
ทั้งโลก ปรากฏได้ทวีปทั้ง ๔ คืออย่างน้อยๆ ดาวอีก ๓ดวงที่มีคนอยู่ ท่าน
ต้องปราบได้ ในจักรกวัตติสูตร อังคุตตรนิกายกล่าวถึง สัตตรัตนะ
แก้วทั้ง ๗ ประการของพระเจ้าจักรพรรดิ มี...

ปริณายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว) ทำหน้าที่แทนทุกอย่าง รมที่ไหน
ไม่เคยแพ้ ถ้าพระเจ้าจักรพรรดิสละราชสมบัติออกบวช ขุนพลแก้ว
จะเป็นพระจักรพรรดิแทน

คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว) มีทิพจักขุญาณที่แจ่มใส สามารถเห็น
ขุมทรัพย์ทุกแห่งที่อยู่ใต้พื้นดินได้ มีหน้าที่ขนมาใส่ท้องพระคลัง เพื่อ
ให้พระเจ้าจักรพรรดิเลี้ยงดูคนทั้งโลก

หัตถิรัตนะ (ช่างแก้ว) เป็นช่างเผือกตัวประเสริฐจากป่าหิมพานต์
แม่ช่างเมื่อตกลูกแล้วจะพาลูกมาอยู่ในโรงช่างเอง รู้ว่าตัวเองเกิดมา
เพื่อทำอะไร

อัสสระรัตนะ (ม้าแก้ว) เป็นม้าอาชาไนยตัวประเสริฐจากกลุ่ม
แม่น้ำสินธุ มีกำลังวิ่งได้ถึงวันละ ๑,๐๐๐ โยชน์ เป็นผู้ไม่มีความกลัวเกรง
ในสิ่งใดๆ ถึงแม้ศึกเสือเหนือได้ เสียงมันจะดังขนาดไหนก็ตาม ฆ่าแกงกัน
ขนาดไหนก็ตาม ม้าอาชาไนยจะไม่มีความหวั่นไหว พระพุทธเจ้าท่านเคย

บอกเอาไว้ว่าบุคคลที่ไร้ความกลัว เช่น 1) พระพุทธเจ้า 2) พระอรหันต์ สองอย่างนี้เรารู้ว่าท่านไม่กลัวตายแน่นอนเพราะว่าท่านหลุดพ้นแล้ว 3) พระเจ้าจักรพรรดิ ท่านไม่กลัวอะไรเพราะรู้ว่าท่านปกครองคนทั้งโลก ทั้งโลกนี้และโลกอื่นทั้ง ๔ ทวีป ไม่มีศัตรูก็เลยไม่ต้องกลัวใคร 4) ม้าอาชาไนย ไม่กลัวอะไรเหมือนกัน

อิตถิรัตนะ (นางแก้ว) ส่วนใหญ่จะเป็นนางที่มาจากอูตตรกุรุทวีป ดาวพลูโตโน่นประกอบด้วยไปด้วยเบญจกัลยาณี อิตถิลักษณะครบถ้วนทุกประการ เนื้ออุ่นในหน้าหนาว เนื้อเย็นในหน้าร้อน

มณีรัตนะ (มณีแก้ว) เป็นดวงแก้วมณีโชติคู่บารมี จะผุดขึ้นกลางพระลานหลวงแล้วก็เลื่อนไปอยู่ในท้องพระคลังเอง มณีรัตนะอยู่ที่ใดก็ตาม ทรัพย์สมบัติจะปรากฏในที่นั้นตลอดกาล เหมือนอย่างกับแม่เหล็ก แต่เป็นแม่เหล็กดูดสต่างค์

จักรรัตนะ (จักรแก้ว) เป็นการประกาศความดีของพระเจ้าจักรพรรดิว่า สมควรที่จะปกครองในทวีปทั้ง ๔ ท่านบอกว่าปกติจะอยู่ที่ สะดือทะเล เป็นจุดที่ต่ำที่สุดของแผ่นดิน อยู่ใต้น้ำ ถึงเวลาจะลอยขึ้นมาพร้อมกับตั้งจุดเอาสมบัติที่อยู่ในจุดนั้นมาทั้งหมด ท่านบอกว่าด้วยอำนาจของจักรแก้ว พระเจ้าจักรพรรดิต้องการบรทุกคนไปสักเท่าไรก็ได้ สามารถไปทวีปอื่นๆ ได้ในชั่วพริบตาเดียว ตีกว่าจันบินสมัยนี้เยอะ ท่านบอกว่าถ้าพระเจ้าจักรพรรดิต้องการจะออกตรวจตราความสงบเรียบร้อย ความสุขความทุกข์ของประชาชนในทวีปทั้ง ๔ จักรแก้วอาจจะพาออกไปได้ ในขณะที่พ่อครัวเริ่มทำอาหารและกลับมาทันกิน เร็วไหม ดาว ๔ ดวงไปอิท่าไหนไม่รู้ไปทั่วเลย

คราวนี้บุคคลที่ปรากฏเห็นได้ชัดที่มีวาสนาบารมีมาก อย่างเช่น พระยาขมกูปดี ถ้าหากว่าการสร้างพระพุทธรูปเราจะเห็นว่ามีพระพุทธรูปปางหนึ่งที่เรียกว่า ปางทรงเครื่องมหาจักรพรรดิ หรือปางปราบพระยาขมกูปดี พระยาขมกูปดีเป็นผู้มีบุญมากมีของวิเศษอยู่ก็คือ รongเท้าแก้ว พระขรรค์แก้ว อวิสตร ธนูวิเศษยิงไปสั่งให้ไปฆ่าใครที่ไหนไกลแคไหนก็ไป วันหนึ่งแก้วก็ไปเที่ยวเล่นใส่รongเท้าแก้วเหาะไปเหาะมาเจอปราสาทพระเจ้าพิมพิสาร ก็ไม่ได้สวยอะไรกว่าของแหกรอก แต่มันสวยด้วยแรงบุญ พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน ในระหว่างคนมีบุญกับคนมีบุญด้วยกันจะดูกันออก ในเมื่อดูกันออกนั้นก็เกิดอิจฉาขึ้นมา ปราสาทธรรมดาๆ มันไม่ได้สวยอะไรแต่คนมีบุญอยู่มันก็สวยเป็นพิเศษ แก้วก็จัดแจงเอาพระขรรค์แก้วฟันฉับเข้าให้ ตัดยอดปราสาททิ้งให้กุดจะได้ไม่สวย ปรากฏว่าท่านบอกว่าพระขรรค์แก้วอันคมกล้าซึ่งสามารถจะบันฑูเขาทั้งลูกได้ วันนั้นเกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้ทำให้พระขรรค์บิน แรงบุญจริงๆ แก้วจะขึ้นมาก็เลยกระเทิบ ด้วยกำลังของแก้วบวกกับอำนาจของแก้วแก้ว ยังไงๆ ภูเขาทั้งลูกก็ไม่พอให้กระเทิบหรือ ปรากฏว่ากระเทิบโครมลง ไปยอดปราสาทที่มรongเท้าทะเล (เจ็บเท้าอีก) ยัวะใหญ่เหาะกลับบ้านกลับเมืองของแก กลับถึงบ้านเมืองให้เอาอวิสตรแผลงมา สั่งว่า "ไปร้อยหูพระเจ้าพิมพิสาร" อวิสตรก็ไปๆ ถึงก็ประกาศขึ้นมาแต่ไกลเลยว่า เราจะร้อยหูพระเจ้าพิมพิสาร ลูกศรประกาศอย่างนั้น พอพระเจ้าพิมพิสารได้ยินก็เกิดกลัวภัยขึ้นมา (อย่าลืมว่าพระโสดาบันยังหนีตายเป็นปกติอยู่) หลวงพ่อเคยทูลถามพระพุทธเจ้าว่า พระอรหันต์ก็หนีภัยหรือ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ถ้าสมควรก็หลีกเลี่ยงเสีย ถ้าหากว่าเป็นกรรมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ก็ยอมรับ (ไม่ใช่ไม่หนี ไม่หนีก็โง่) พระเจ้าพิมพิสารรีบหนีไปที่ เวฬุวัน
 มหาวิหาร (สมัยก่อนมีประเทศเล็กใหญ่เต็มไปหมด พระเจ้าพิมพิสาร
 ครองแคว้นมคธก็คือประเทศหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลครองแคว้นโกศล
 อีกประเทศหนึ่ง สมัยก่อนกษัตริย์เยอะ) พระพุทธเจ้าท่านอยู่ เห็นอันตราย
 จะเกิดขึ้นกับพระเจ้าพิมพิสารที่เป็นศิษย์คนสำคัญ ก็ใช้วายุภิกษุหอบ
 ลูกศรกลับไปคืนให้กับพระยาชมพูบดี พอเห็นลูกศรโบ้แบ่กลับมาปกติไม่
 เคยพลาด ก็รู้ว่าคนมีบุญมีอยู่ก็อดอันตันใจไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร พระพุทธเจ้า
 ก็ตั้งใจจะทรมานพระยาชมพูบดี เพราะเห็นว่ามิวิสัยจะเป็นพระโสดาบัน
 เลยเนรมิตเวฬุวันมหาวิหารกลายเป็นมหาปราสาทแก้วมณี ประเภทที่
 เรียกว่าพระเจ้าจักรพรรดิอยู่อย่างไรมีอยู่อย่างนั้นเลย และเสร็จแล้วพระ
 สงฆ์ทั้งหมดก็กลายเป็นอำมาตย์ข้าราชการ พระโมคคัลลาน์ พระ
 สารีบุตรกลายเป็นมหาเสนาบดีคู่พระทัย ส่วนเวฬุวันก็สนุกมากันครึกครื้น
 กลายเป็นพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด ท้าวจตุมหาราชอาสาเป็นยามเฝ้า
 ประตูให้ แล้วส่งเนรอนาคามีแปลงตัวเป็นทหารถือสาสน์ไปส่งให้พระยา
 ชมพูบดีบอกว่าพระเจ้าจักรพรรดิผู้เป็นเลิศแล้วในทวีปทั้ง ๔ ขอเชิญให้
 ท่านไปพบ พระยาชมพูบดีพอเห็นตอนแรกก็ตั้งใจจะทำจะไหว้(อย่าลืมพระ
 อนาคตามีปฏิสัมพันธ์ญาณ ท่านเต็มกำลังบุญของท่าน ท่านสวยขนาดไหน
 มันข่มกันเห็น ๆ อยู่แล้ว) แต่สามเณรก็ห้ามไว้บอกว่าไปไหว้เจ้านายเรา
 เถอะ เราเป็นแค่คนถือสาสน์เท่านั้น พระยาชมพูบดีถึงกับโอโหขนาดคน
 ถือสาสน์ยังขนาดนี้เขี้ยวหรือ พอเสด็จไปถึงเห็นท้าวจตุมหาราชที่เฝ้าประตูอยู่
 ก็คิดว่าเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็ตั้งใจจะไหว้อีก ท้าวจตุมหาราชทั้ง ๔
 บอกว่าอย่าเพิ่งไหว้เรา ๆ เป็นแค่คนเฝ้ายามหน้าประตูเท่านั้น พอแห่เข้าไป

เห็นทางเป็นแก้วมณีที่ลาดยาวไปแกก็ถลกผ้าตั้งท่าจะลุยน้ำ เณรก็บอกว่า
 ไม่ต้องหรอกทางที่เห็นเป็นแก้วมณีเดินไปได้ไม่ใช่ น้ำหรือ (ใสเป็นน้ำเลย)
 แห่เข้าไปก็เห็นบรรดาพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด แต่ละคนราศีดีกว่าแห่
 ทั้งนั้น ทั้งเวฬุวันทั้งนางฟ้ามากันเต็มไปหมดแกก็ตั้งใจจะทำจะไหว้เขาอีก ไม่รู้
 คนไหนเป็นคนไหนเต็มไปหมด เณรก็ห้ามไว้ ให้เข้าไปข้างใน พอเข้าไป
 เจอพระอานนท์ก็ไหว้ เจอพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็ไหว้ เจอใครก็สวัสดี
 แต่ดีกว่าแห่ทั้งนั้น (คนมีบุญเขาดูกันออก บุญพระอรหันต์จะไม่มากกว่าได้
 อย่างไม่เล่า) พระพุทธเจ้าเนรมิตตนให้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเต็มบุญเต็ม
 บารมีของตน (สวยขนาดไหน)พอพระยาชมพูบดีเห็นก็ยอมกราบยอมไหว้
 ก่อน พระพุทธเจ้าถึงได้คลายฤทธิ์ให้เห็นว่าสภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร
 พระยาชมพูบดีจึงยอมศิโรราบเต็มหัวใจ (ก็ตั้งแต่ปากประตูเข้ามาก็เป็น
 เวฬุวันทั้งนั้น ยอดขุนพลอย่างท้าวจตุมหาราชทั้ง ๔ กลายเป็นแค่ยามเฝ้า
 ประตู) ท่านก็เลยยอมละมานะทิฏฐิ ฟังธรรมกลายเป็นพระโสดาบัน เขาถึง
 มีพระพุทธเจ้าปางจักรพรรดิ หรือปางปราบพระยาชมพูบดีด้วย นี่เป็นตัว
 อย่างหนึ่งว่าคนมีบุญขนาดนั้นยังไม่ใช้พระเจ้าจักรพรรดิเลย แค่มีรองเท่า
 แก้ว มีพระขรรค์แก้ว และมีศรีวิเศษขนาดนั้น

อีกรายหนึ่ง หลังพุทธกาลมาแล้วพระเจ้าอโศกมหาราช เรื่องอื่น
 ไม่รู้ ๆ แต่ว่ามีนางแก้วแน่นอน เขาบอกว่าเป็นนางแก้วคู่มารมีของท่าน ไม่รู้
 ว่ามาจากอูตรกฐทวีปหรือเปล่า มเหสีคู่พระทัยคนนี้แกมีบุญมาก เขาบอก
 ว่าแกมีผอบติดตัวมาใบหนึ่ง ต้องการผ้ามากเท่าไรก็ดึงออกมา ดึงเท่า
 ไรก็ไม่หมด พระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงพระเป็นหมื่น ถวายจีวรได้ครบ
 ทุกองค์ บรรดาพวกสนมกำนัลอื่น ๆ ที่ไม่รู้บุญของนางก็อิจฉานางอยู่ตลอด

วันหนึ่งพระเจ้าอโศกมหาราชรำคาญเดิมที ที่แต่ละวันมีแต่นกกระจอก แดกรังนั่งนิเทศแต่พระมเหสี ก็ให้พ่อครัวปั้นขนมขึ้นมา ๑,๐๐๐ ชิ้น แล้วถอดพระชามรงค์จากนิ้วยึดใส่ไปในขนมลูกหนึ่ง แล้วก็ปั้นคืนไปตั้งเดิมบอกพ่อครัวเอาไปหนึ่งจะสลับลูกอย่างไรก็ได้ แล้วประกาศบอกสนมกำนัลทั้งหมดว่าจะแจกขนมให้คนละ ๑ ชิ้น ใครหยิบชิ้นที่มีพระชามรงค์อยู่ จะแต่งตั้งให้เป็นอัศวินเหสี จะได้เลิกนิเทศกันเสียที ปรากฏว่าต่างคนคิดว่าตัวเองน่าจะจะได้ จนกระทั่งหยิบไปแล้ว ๘๘๘ ลูก เหลือเพียง ๑ ลูกพระมเหสีไปหยิบชิ้นมาก็เป็นขนมที่มีพระชามรงค์อยู่ ขนาดคนอื่นเลือกไปก่อนแล้ว บุญคนยังงี้ๆ ต้องมีบุญอยู่

ตอนที่มีการขุดพบห้องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระเจ้าอโศกมหาราช ตอนที่ขุดพบนั้นพระเจ้าอโศกมหาราชตั้งใจจะฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ได้ข่าวมีที่ไหนก็ไปขุดอัญเชิญมาสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุถวายเป็นพุทธบูชา จัดฉลองพระเจดีย์ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระยามารจะมาขวางบุญท่านพระทั้งหมดก็ให้ไปนิมนต์พระอุปคุตมา เรียก กีสะนาคะอุปคุต (นาคะนาคะ , กีสะ-ผอม) ตามตำรายุทธจักรแก้วเล่มเขาเรียก พระคุณท่านมังกรผอม พระอุปคุตท่านเอาแต่เข้านิโรธสมาบัติอยู่สะดือทะเล ข้าวปลาอาหารไม่ค่อยได้กินเลยผอม พอขึ้นมาพระสงฆ์ทั้งหมดก็ประชุมกัน ประกาศบอกว่า คนอื่นเขามาลงอุโบสถสังฆกรรม ทำงานทำการเพื่อพระศาสนา มีแต่ท่านไปนอนสบายอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นปรับโทษต้องคอยระวังพระยามารรักษาตลอด ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระเจ้าอโศกมหาราชจะฉลองพระเจดีย์ อย่าให้พระยามารทำลายได้ และท่านก็เป็นองค์เดียวที่

ทรมาณพระยามารสำเร็จ ในเมื่อพระสงฆ์ประชุมลงทัณฑ์ท่านก็ยอมรับแต่อย่างไรก็ขอกินข้าวก่อนท่านก็ออกบิณฑบาต พระเจ้าอโศกมหาราชอยากลองของ ว่าแน่แค่ไหนจะมารับหน้าที่นี่ (ผอมเขียวหลวงตา) ทรงปล่อยข้างตม้นออกมาให้ไปเหยียบเสียให้แบนถ้าไม่เก่งจริง ปรากฏว่าพระอุปคุตแค่หันมาใช้นิ้วที่มใส่หน้าข้างกันกระแทกไป แสดงว่ากำลังเหนือกว่ากันขนาดนั้น เขาเรียกว่ากำลังบุญจริงๆ พระอุปคุตเห็นพระเจ้าอโศกมหาราชไม่ยอมเชื่อความสามารถของท่าน ก็บอกมหาบพิตรว่า อาตมาภาพจะบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหว พระเจ้าอโศกมหาราชก็บอก เตียวๆ หลวงตาผมจะไปรู้หรือว่าหลวงตาไปดูยามฤกษ์ล่างฤกษ์บนที่ไหนมา อาจรู้ว่าแผ่นดินจะไหวตอนนี้ก็ได้จะมั่นใจได้อย่างไรหลวงตาทำท่านบอกว่าไปตักน้ำมาขันหนึ่ง เตียวจะให้แผ่นดินไหวแล้วน้ำกระเพื่อมแค่ครึ่งขัน พระเจ้าอโศกมหาราชก็ตักน้ำมา พระอุปคุตก็บันดาลให้แผ่นดินไหว ท่านบอกว่าสะเทือนถึงน้ำรองแผ่นดิน แสดงว่าไหวทั่วถึงจริงๆ แต่ว่าขันน้ำที่พระเจ้าอโศกมหาราชตักมาไหวอยู่แค่ซีกเดียวอีกซีกหนึ่งนิ่ง ก็เลยยอมรับยอมกราบยอมไหว้ มอบภารธุระให้และขอพระคุณท่านโปรดเอาภารธุระในพระพุทธศาสนาด้วย โยมตั้งใจจะชำระพระศาสนาให้บริสุทธิ์ ตั้งใจที่จะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ทำมาขนาดนี้อย่าให้งานของโยมต้องเสีย พระอุปคุตก็รับปากเพราะว่าพระเจ้าอโศกมหาราชตอนนั้น ประกาศตนเป็นผู้อุปถัมภ์ศาสนาพุทธ เจอนักบวชที่ไหนก็ให้ทำนุบำรุงเต็มที่เลย พวกนักบวชนอกศาสนาเห็นกินสบายอยู่สบายก็บวชกันเข้ามาเต็มไปหมด มึงบวช กูบวช ไม่รู้บวชถูกหรือไม่ถูกไม่รู้ โคนหัวห่มผ้าเหลืองเข้ามาพระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงหมด บวชเข้ามา

ก็ไม่ปฏิบัติธรรมตามธรรมวินัย พระเจ้าอโศกมหาราชก็เลยปรึกษากับ
พระโมคคัลลีบุตรติสสะเถระ ขอให้ชำระพระพุทธศาสนา วิธีชำระท่าน
ดุเดือดมาก เรียกพระมาทั้งหมด แล้วให้พระอรหันต์ถามหลักธรรมของ
พระพุทธเจ้าทีละคน คนไหนตอบไม่ได้ถ้าไม่ยอมสีกตัดหัว พระพุทธศาสนา
สะอาดเอี่ยมเพราะฝีมือท่านในครั้งนั้น แต่ท่านก็ฆาไปบานเลย เพราะคน
หน้าด่านไม่เชื่อว่าจะทำจริง มีคนตายเป็นตัวอย่างสัก ๑๐-๒๐ ก็เข็ดไป
ตาม ๆ กัน ไม่ต้องมาตอบคำถามแล้ว ถอดผ้าเหลืองแผ่นหนึ่งไปเยอะ ทำถึง
ขนาดนั้นแล้วท่านก็ยังสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา
บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวท่านเองใช้สำลีอันสะอาดพันรอบตัว
ชุบด้วยน้ำมัน จุดไฟถวายเป็นพุทธบูชาเย็นเพ่งเจดีย์ที่บรรจุพระบรม
สารีริกธาตุอยู่ ตั้งใจจุดไฟเผาถวายพุทธบูชา บังเอิญกำลังบุญของท่าน
สูงก็เลยทำให้เทวดารักษาและอีกอย่างได้สมบัติด้วย ท่านบอกไฟไหม้
อยู่ตลอด ๗ วันแต่ท่านไม่เป็นอันตรายอะไร เป็นเรากล้าทำไหมอย่างนั้น
พระเจ้าอโศกมหาราชทำลักษณะนั้นได้เพราะกำลังบุญท่านสูงมากก็เลย
ไม่มีอันตราย คราวนี้พระยามารก็แก่งตามปกตินั่นแหละ

ถ้าหากเราไปประเทศพม่า จะเห็นรูปพระอุปลุกตมือหนึ่งกำลัง
ล้วงบาตรจะฉัน ลูกตาก็แหงนมองฟ้าอย่างนี้ ระวังว่าเมื่อไหร่มารจะแก่ง
ที่มีคนถามว่าทำไมพระท่านต้องแหงนมองฟ้า พวกที่รู้ตีบอกท่านว่า
ตะวันถึงหัวหรือยังจะได้หยุดฉัน ก็ยังตีเป็นการคิดเข้าข้างพระอยู่ ถ้าไม่
คิดเข้าข้างพระ เสียแน่ การแหงนมองฟ้าคือท่านระวังไม่ให้มารมาขวาง
พอพระยามารมาถึงกับันดาลฤทธิ์ให้เกิดขึ้นมีดฟ้ามีดฝน มีดมนอนธการ
ไปในทิศทั้ง ๑๐ พระอุปลุกตรู้ว่ามาแล้วคู่ปรับ พระพุทธเจ้าไม่ยุ่งกับ

พระยามารเพราะรู้ว่าคู่ปรับของเขามี คู่นี้เขาเคยพัดกันมาทุกชาติแล้ว
พระอุปลุกตก็ชนะมาทุกชาติ ถ้าหากว่าเจอรายนี้อเข้าถึงจะเอาอยู่ เพราะ
ยอมรบกันมาหลายชาติแล้ว ขนาดพระพุทธเจ้าเขาไม่ยอมรบ พระอุปลุกต
ก็ออกไป พอพระยามารบันดาลความมืดมา ท่านก็เอาความสว่างเข้าไป
บันดาลฝนมาท่านก็เอาภูเขากันไว้ พระยามารสู้จนกระทั่งหมดความรู้สู้
ไม่ได้ พระอุปลุกตจับได้ ตอนสุดท้ายท่านแปลงเป็นนกหนี พระอุปลุกตกลายเป็น
เหยี่ยวตามไปไล่จับ แกก็แปลงเป็นพญานาคหันมาจะกินเหยี่ยว
ท่านก็กลายเป็นพญาครุฑไปจับนาค ไล่กันมันไปเลย พอจับได้พระยามาร
ก็บอกว่ายอมแพ้พระคุณท่านแล้ว ยอมก็ยอมเถอะแต่ตอนนี่วิวใจไม่ได้
ลือมันท่ามากนักเขาจะฉลองพระเจดีย์ตั้ง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ขึ้นปล่อย
ให้ลือออกไปเที่ยวก็ยุ่ง เกิดกลับใจจะมากวนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตอนแรก
อธิษฐานหมาเนาผูกคอเอาไว้ (อย่าลืมนะว่าพระยามารราชาจริง ๆ แกเป็น
มาร มารตามพระไตรปิฎกจัดอยู่ชั้นสูงกว่าเทวดา ท่านจะใช้คำว่า เทเว
นะวา มาเรนะ วา พรหมุณา วา เทวดา มาร พรหม เรียงตามลำดับ
อย่างนี้ตลอดเพราะว่าพวกมารเขามีพื้นที่อยู่ในสวรรค์ชั้นที่ ๖ ปรนิม
มิตวสวัตตี สวรรค์ชั้นสูงสุด แบ่งกับเทวดาคนละชิก) ในเมื่อท่านเองอยู่แบบ
เทวดาก็รักสะอาด อยู่ ๆ เอาหมาเนาผูกคอ แทะเท่าไหร่ก็แกะไม่ออก
วิ่งไปหาพระอินทร์ ๆ ก็แกะไม่ออกบอกข้าก็หมดปัญญา ไปหาท้าว
สหัสสบดีพรหม ๆ แกะไม่ออก ให้กลับไปขอขมาพระคุณเจ้าท่านขอ
ให้ท่านแกะให้ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงฤทธิ์ สิ่งที่ท่านอธิษฐานมา
เทวดา พรหม ไม่มีปัญญาช่วยได้หรอก เพราะพรหมอยู่สูงสุดก็แค่
อรหัตมรรคเท่านั้น ก็เลยต้องกลับมาง้อพระอุปลุกต ๆ ก็เลยจับเอารัดประคด

มัดติดกับภูเขาไว้ บอกว่าให้อยู่ที่นี้แหละหากพระเจ้าอโศกมหาราชฉลอง
 พระเจดีย์เสร็จแล้วจะมาแกะให้ แก่อยู่ที่นั่นโดนมัดไม่ได้กระดิกกระเดี้ย
 อยู่ ๗ ปีกว่า นิ่งรำพึงรำพันเห็นพระพุทธเจ้า พระสมณโคดมท่านทรง
 คุณอันประเสริฐ เราตามจงล้างจงผลาญท่านตลอด ตั้งแต่แรกจนถึงวาระ
 สุกท้ายท่านไม่เคยถือโกรธ สมณะนี้เป็นลูกศิษย์สมณโคดมทำไมถึงได้ไร้
 เมตตาขนาดนี้ไม่รู้ จับเรามัดติดกับภูเขามา ๗ ปีกว่าแล้ว พระอุปคุตย่องมา
 แอบฟัง รำพึงรำพันไป พอเห็นความดีพระพุทธเจ้า ท่านก็เลยแกะรัด
 ประคดออกให้ แล้วก็ชี้แจงแสดงเหตุให้รู้ ทำภาพเบื้องหน้าเบื้องหลังให้รู้
 ว่าเคยเป็นคู่ปรับกันมากี่ภพกี่ชาติ พระพุทธเจ้าอนุภาพเหนือกว่าท่าน
 ไม่รู้เท่าใด แต่ที่ท่านปล่อยเว้นไว้ก็เพราะจะรอให้เราบริหารจัดการเอง
 พระยามารพอทราบเข้าก็ยอมแพ้ยอมกราบ ถ้ามพระอุปคุตว่าพระคุณ
 มีอะไรที่ต้องการให้ช่วยเหลือบ้างถ้าไม่เหลือปากว่าแรงก็จะทำให้
 พระอุปคุตบอกว่าท่านเกิดไม่ทันพระพุทธเจ้า ไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้า
 ในลักษณะกายเนื่อนอกจากธรรมกาย แสดงว่าเห็นเป็นพระวิสุทธิเทพ
 มาตลอดใช้ไหม ก็เลยไม่ทราบว่ามีพุทธลักษณะแบบไหน อยากจะเห็น
 ด้วยตาตัวเองสักทีหนึ่ง พระยามารที่ท่าพระพุทธเจ้ามาตลอดช่วยให้
 เห็นบ้างได้ไหม พระยามารบอกว่าได้ โยมจะเนรมิตกายเป็นพระพุทธเจ้า
 พร้อมอัครสาวกซ้ายขวาและพระสงฆ์บริวารอย่างสมัยโน้นให้ดู ขออย่าง
 เดียวอย่าไหวโยม ตอนนี้รู้แล้วท่านเป็นพระอรหันต์ฤทธิ์มากกว่า ไม่รู้
 เท่าไหร่ต่อเท่าไร กลัวบาปเหมือนกัน ขอร้องว่าอย่าไหวโยม พระอุปคุต
 ก็ตกลง ประกาศเรียกพระภิกษุสามเณรทั้งหมด ตลอดจนพระเจ้าอโศก
 มหาราชและบริวาร มาดูพระพุทธเจ้ากันให้เต็มๆตาวันนี้ พระยามาร

ก็เร่งกายหายไปหลังภูเขา โผล่มาอีกทีกลายเป็นพระพุทธเจ้าพร้อมด้วย
 ฉัพพรรณรังสี อัครสาวกซ้ายขวาและพระสงฆ์อีก ๘๔,๐๐๐ องค์ เนรมิต
 ได้ขนาดนั้น พระอุปคุตเห็นนั่งกราบ พระสงฆ์สามเณรเห็นกราบหมด
 พระยามารตกใจรีบคืนร่างกลายเป็นมารตามเดิม มาถึงก็โวยวาย พระคุณ
 เจ้าทำอย่างนี้เวรกรรมก็เกิดกับโยมนะสิ ท่านบอกว่าไม่ใช่หรอก ที่ไหนนั้น
 ไม่ได้ไหว้มารแต่ว่าไหว้พระพุทธเจ้า กำลังใจของท่านจดจ่ออยู่กับพระ
 พุทธเจ้าโดยตรง เพราะฉะนั้นพวกมารไม่มีโทษ เมื่อท่านรู้ว่าไม่มีโทษ
 ท่านก็เลยลากลับวิมานของตัวเอง งานฉลองของพระเจ้าอโศกมหาราชจบ
 พระอุปคุตก็กลับไปสะดือทะเลเหมือนเดิม งานเดิมของตัวเองคือเข้านิโรธ
 สมบัติต่อ วันไหนอยากกินข้าวก็ออกบิณฑบาตสงเคราะห์โยม อย่างน้อย
 ก็ ๗ วันโผล่ที (ทางภาคเหนือของเรามีธรรมเนียมใส่บาตรเที่ยงคืน วัน
 ไหนดตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำตรงกับวันพุธ เขาจะปลุกพระแหกขี้ด้าขึ้นมา
 รับบาตร เกิดจากพระอุปคุตนี้แหละ คนที่ได้รับการสงเคราะห์จากท่าน
 บังเอิญตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำและตรงกับวันพุธ ทางเหนือเขาเรียกว่า
 เป็งพุธ คือวันพุธที่ตรงกับวันเพ็ญ คนที่ใส่บาตรกับพระที่เข้านิโรธสมบัติ
 ก็รวยวันนั้นเลย ต่างคนก็ต่างอยากรวย ถึงเวลาก็แหกขี้ด้ามารอ คนโน้น
 ใส่บาตรตอน ๖ โมงเช้า อีกคนก็ใส่บาตรตอนตีห้าครึ่งเมื่อพลุก ไล่กันไป
 ไล่กันมา กูตัดหน้ามึงๆตัดหน้ากูก็ตึกขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นเที่ยงคืน
 ธรรมเนียมการใส่บาตรเที่ยงคืนจึงมีมาด้วยประการฉะนี้)

คราวนี้พระเจ้าอโศกมหาราช หลังจากนั้นถึงเวลาพระศาสนา ก็กลับ
 กลายเป็นหายจากชมพูทวีปเพราะศาสนาอื่นเบียดเบียน แต่ว่าจุดใหญ่ใจ
 ความก็คือว่า บริษัท ๔ ไม่ช่วยกันทำนุบำรุงศาสนา โดยเฉพาะภิกษุ ภิกษุณี

บริษัทกลายเป็นว่าทำในสิ่งที่ไม่ดี กลายเป็นข้อโจมตีจากศาสนาอื่นเสียเอง ศาสนาพุทธก็เลยสลายจากชมพูทวีปออกมาทางด้านตะวันออกนี้แทน
สิ่งต่างๆ ที่เป็นถาวรวัตถุทางพระพุทธศาสนาปรักหักพังไปตามกาลเวลา
ต่อมามีการขุดค้นกันทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าไปพบพระเจดีย์องค์
หนึ่งที่พระเจ้าอโศกมหาราชท่านสร้างไว้ เป็นหนึ่งใน ๘๔,๐๐๐ องค์ สร้าง
เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พอไปถึงข้างล่างมีประตูเข้าไปในเจดีย์ที่เป็น
ห้องบรรจุพระธาตุ มีโคตรเพชรแท่งเบ้อเร่อวางอยู่และมีจารึกติดไว้ด้วยว่า
ท่านคือพระเจ้าอโศกมหาราช สร้างเจดีย์ขึ้นมาถวายพุทธบูชาทำการฉลอง
๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ต่อไปพระมหากษัตริย์ใดก็ตามที่มาพบถ้าไม่มีสิ่งของ
ควรค่าแก่การถวายเป็นพุทธบูชา ก็จงถือเอาแก้วมณีนี้เข้าไปบูชาพระ
(หายสงสัยหรือยังว่าทำไมเพชรใหญ่ๆ มันอยู่แต่อินเดียทั้งนั้น แต่โดน
พวกราชวงศ์อังกฤษยึดไปเอาไปทำคทาประจำพระองค์บ้าง เพชรยอด
มงกุฎบ้าง ก็เล่นทิ้งไว้แท่งเบ้อเร่อ) บอกไว้ด้วยว่าพระมหากษัตริย์รุ่น
หลังๆ ถ้าหากจนไม่มีอะไรที่จะพอดถวายพุทธบูชาสมภารมีพระพุทธเจ้าก็
จงถือแก้วมณีนี้เข้าไป นั่นแค่เศษเสี้ยวหนึ่ง และนี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่า
บุคคลที่มีบุญมีบารมีขนาดนี้ยังไม่ใช้พระเจ้าจักรพรรดิเลยเพราะว่าท่านมีรัตน
ไม่ครบ ๗ อย่าง อย่างเช่นสมัยรัชกาลที่ ๓ ของเราท่านก็บอกว่า ท่านมี
ขุนพลแก้วคือ เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนีย์) มีขุนคลังแก้ว
คือ พระยาศรีสหเทพ (ทองเพ็ญ) และมีนางแก้วคือ ลูกสาวตัวเองรับงาน
รับการเป็นเสนาให้พ่อ ทำงานทำการทุกอย่างไม่ให้พ่อต้องเดือดร้อนมาก
แต่ท่านบอกว่าท่านก็มีแค่ ๓ อย่าง เจ้าพระยาบดินทรเดชารบที่ไหนไม่เคย
แพ้ เป็นขุนพลแก้วประจำรัชกาล รบเขมรชนะเขมร รบลาวชนะลาว ลาว

เรียกพระยาเสื่อ ท่านทำราชการไม่เห็นกับการเหนื่อยยาก ออกไปรบทาง
ด้านญวน ลาว เขมร ๑๖ ปีไม่เคยกลับบ้าน พระเจ้าแผ่นดินต้องมีพระ
ราชหัตถเลขาไปว่า กลับมาให้ลูกเมียเห็นหน้าบ้างอย่าเอาแต่ราชการ ๑๖
ปี หรือ ๑๒ ปีไม่รู้ แต่ไม่เคยกลับบ้านเลยเพื่อความสงบเรียบร้อยของ
บ้านเมือง พวกญวนถ้าบอกพระยาเสื่อนี้ฉีราดเลย รบที่ไหนชนะที่นั่น
ประวัติการรบของท่านสนใจมาก ไม่ว่าเขาจะมาด้วยกลยุทธ์กลศึกอันไหน
เจ้าพระยาบดินทรเดชาแก้ตกและตอบคืนเจ็บๆ แสบๆ ทั้งนั้นเลย (ไปหา
ประวัติท่านอ่าน หาไม่ได้ก็ไปที่โรงเรียนบดินทรเดชาถามดูว่ามีประวัติของ
พระยาบดินทรเดชาไหม)

ถาม : อย่างหลวงพี่บอกว่าเผาเพื่อเป็นพุทธบูชา สมมุติในการเผาจิตใจ
เขาคิดเป็นพุทธบูชาจริงๆ แต่เกิดตายอย่างนี้จะเป็นบุญหรือบาป ?

ตอบ : อย่าลืมว่าก่อนตายเกาะอะไร? ใจเขาเกาะบุญเต็มที่อยู่แล้ว
เพราะว่าตั้งใจถวายเป็นพุทธบูชา อย่างไม่รู้ ก็ทำไร ถ้าว่าเขามีกำลัง
ใจทำขนาดนั้นได้ความเข้มแข็งของเขามันเหลือเฟือเพื่อกินพอ
อย่างพระเยซูโดนทรมานขนาดตรึงกางเขนขนาดนั้นท่านไปอยู่สวรรค์ชั้น
ดุสิต หลวงพ่อถามท่านว่าโดนขนาดนั้นจิตใจไม่เศร้าหมองหรือ ท่านบอก
ว่าอาศัยกำลังที่อยากจะสงเคราะห์คนอื่นเขา ในเมื่อเขาไม่เข้าใจ เขาจะจับ
มาทรมานทรมานอย่างไรก็เต็มใจอภัยให้เขา กำลังอย่างนั้นถ้าไม่ทรงฌาน
ทำไม่ได้หรอก โดนขนาดนั้น และยังให้อภัยอยู่ตลอด

ใครจะทำบุญก็รีบทำนะ อย่าถึงทุ่มหนึ่งๆ อาตมาจะใช้จับอีก
มาลาเรียมันมาตรงเวลา ไม่ต้องห่วงหรือพวกนี้บารมีดีมาก สัจจบารมี
จริงๆ พวกตรงเวลานี้ถ้าใครผิคนัดแสดงว่าสัจจบารมีพร้อม แสดงว่าเชื่อ

มาลาเรียนี้สัจจขามีเต็ม มาตรงเวลาเป๊ะทุกวันเลย สมัยก่อนหลวงพ่อกำหนดว่าท่านไม่สบายจนจะคลานไม่ขึ้น แต่พอถึงเวลางานของพระท่านจะมีกำลังเพราะว่าท่านสงเคราะห์ ตอนนั้นอาตมาก็ไม่ทราบ รู้แต่ว่าจะโหมงเข้าอยู่แล้วอาตมายังโง่งง อยู่เลยไม่มีเรี่ยวไม่มีแรงจะเดิน พอเจ็ดโมงเช้าตรงเป๊ะได้เวลารับสังฆทานไม่รู้มันก็มีแรงมานั่งมาจนบัดนี้

ถาม : มีคนเขาฝากถามเจ้าค่ะ คือเขาจะคลอตุ๊ก เขาบอกว่าเขาอัลตราซาวด์แล้วได้ลูกสาว ที่นี้จะรบกวนว่าจะเอาลูกออกวันไหนถึงจะดีเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้

ถาม : Tomorrow หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้จะเป็นวันจันทร์ อมฤตโชค ... ผู้หญิงหรือผู้ชาย ?

ตอบ : ได้ลูกสาวเจ้าคะ ?

ตอบ : โอ้โฮ ถ้าหากได้ลูกสาว ดาวจันทร์เป็นศุภ-หวับนใดไม่แห้ง ดาวจันทร์เป็นศุภคือ เป็นมหาเสน่ห์ และอมฤตโชคชะด้วย ถ้าหากว่าระยะนี้ผ่าได้ก็ลุลยเลย

ถาม : สมมุติว่าวันจันทร์ทั้งวัน และถ้าเกิดเตรียมตัวไม่ทันเพราะเร็วค่ะ ?

ตอบ : ให้ไปดูฤกษ์พรหมประสิทธิ์ มีตลอดยันสิ้นปีเลย ดาวเยอะๆ ยิ่งดี แต่จำไว้ว่าลูกกำลังบุญสูงเท่าไรพอแม่บารมีไม่เท่า เตียวลูกมันคือฉิบหาย

ถาม : กรณีบารมีพ่อแม่น้อยกว่า ?

ตอบ : คนที่เกิดร่วมกันนั้นบุญบารมีมันต้องใกล้เคียงกัน (ขู่ว่าหากน้อยเตียวทำท่าจะถอยหลัง)

ถาม : ถ้าหากว่าได้พระมานำมาถวายที่วัดได้ไหมคะ ?

ตอบ : ก็ขึ้นหิ้งบูชาให้สมกับพระน้อยสิ

ถาม : ไม่มีที่วางแล้วค่ะ ?

ตอบ : ไม่มีที่วาง ถ้าเอามาถวายที่นี้เตียวยึดทรัพย์

ถาม : หนูเอาไว้ในตู้ตอนนี้ ?

ตอบ : จ๊ะ ขอให้มันสมควรหน่อย ไว้ที่ไหนก็ให้มันสมควร

ถาม : มาถวายได้ไหม ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่ามาถวายที่นี้จะยึด

ถาม : ถ้าเราวิเคราะห์พิจารณาอารมณ์ตัวเองไม่ได้ หนูไม่รู้จะทำไมหนูต้องร้องไห้ทุกทีเลย ?

ตอบ : เป็นกรรมดาของมัน ตัวนี้เป็นกำลังของปิติ กำลังของปิติเรียก ขุททกาศปิติ น้ำตามันจะร่วงเอง เป็นเรื่องปกติของมัน อย่าไปห้ามมันด้วย มันอยากร้องไห้ร้องเต็มที่ไปที่เตียวแล้วมันจะเลิก แต่ถ้าหากว่าเราจะอั้นมันไว้เพราะว่ากลัวอายคน กำลังมันถึงเสียแล้วนี่ ถ้ามาในที่ของความดีเมื่อไหร่ไม่ว่าคิดจะพูดจะทำมันก็จะไหลอยู่อย่างเดียว ฉะนั้นปล่อยให้มันร้องไห้ไปเลย

วัดพระธาตุห้าดวง ตั้งอยู่ในอำเภอลี้ จังหวัดลำพูน เป็นที่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน เคยเสวยพระชาติเป็นพระโค ชื่อว่า "อุศุภราช" และพระองค์ยังได้เสด็จมาประทาน "พระเมโตธาตุ" หรือ "พระธาตุที่เกิดจากน้ำล้างมือของพระพุทธเจ้า" ไว้ที่นี้ถึงห้าองค์ ที่ผ่านมาทางวัดได้รับความอนุเคราะห์จากคณะศิษยานุศิษย์ในสายของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน(วัดท่าซุง) และพระเดชพระคุณหลวงปู่พระครูบาวงศ์ แห่งวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม ได้มารวมน้ำใจกันบูรณปฏิสังขรณ์ถาวรวัตถุภายในวัด เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา จากวัดที่ถูกทิ้งร้าง ไม่มีใครรู้จัก กลายเป็นวัดมีความงดงามและเป็นที่รู้จักแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป ปัจจุบันทางวัดกำลังบูรณปฏิสังขรณ์องค์พระเจดีย์ที่ประดิษฐาน "พระเมโตธาตุ" ทั้งห้าพระองค์โดยการหุ้มทองจังโก้และปิดทองคำเปลว ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่สามารถหาได้อยู่ในขณะนี้ เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา บูชาพระคุณความดี ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และครูบาอาจารย์ทุกองค์ ที่ท่านได้เมตตา อุทิศสำหรับรักษาองค์พระธาตุ ให้คงอยู่จนถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน ให้เราทั้งหลายได้กราบสักการะจนทุกวันนี้ และทางวัดกำลังก่อสร้างอุโบสถ ภายในประดิษฐานพระพุทธรูปสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเครื่องมหาจักรพรรดิ ขนาดหน้าตัก ๔ ศอก ใช้งบประมาณในการก่อสร้างไปแล้วทั้งสิ้น ๑๓ ล้านบาท ปัจจุบันกำลังจะปูพื้นหินภายในอุโบสถ จำนวน ๒๑๐ ตารางเมตร จึงขอเรียนเชิญทุกท่าน ได้มีส่วนร่วมในการสร้างมหากุศลในครั้งนี้ เพื่อเป็นหนทางแห่งมรรคผลนิพพานในชาติปัจจุบัน โดย

๑. ร่วมเป็นเจ้าภาพแผ่นทองเหลือง หุ้มองค์พระเจดีย์แผ่นละ ๓๐๐ บาท
๒. ร่วมเป็นเจ้าภาพแผ่นทองคำเปลวปิดองค์พระธาตุ แผ่นละ ๕ บาท (ส่งเป็นปัจจัยมาจะดีกว่าส่งทองคำเปลวมา เพราะสีของทองคำเปลวแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน)
๓. ร่วมเป็นเจ้าภาพปูพื้นหินภายในอุโบสถ ตารางเมตรละ ๓,๕๐๐ บาท (เจ้าภาพ ๑ ตารางเมตร มีพระสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเครื่องมหาจักรพรรดิแบบห้อยคอ มอบให้ ๑ องค์ เจ้าภาพ ๑๐ ตารางเมตรขึ้นไป มีพระสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเครื่องมหาจักรพรรดิขนาดหน้าตัก ๙ นิ้วมอบให้ ๑ องค์)

สามารถส่งปัจจัยร่วมสร้างมหากุศลในครั้งนี้ได้โดยธนาภัติ
ส่งจ่ายในนาม

พระอนันต์ อานนุโท วัดพระธาตุห้าดวง ต.ลี้ อ.ลี้ จ.ลำพูน ๕๑๑๑๐
หรือโอนเข้าบัญชี วัดพระธาตุห้าดวงโดยพระอนันต์ อานนุโท
ธนาคารกสิกรไทย สาขา ลี้ ออมทรัพย์ เลขที่ ๓๔๗-๒-๑๙๘๗๖-๘
โอนแล้วกรุณาแจ้งให้ทางวัดทราบด้วยว่าท่านต้องการทำบุญอะไร ที่
หมายเลขโทรศัพท์ (๐๕๓)๕๗๐๒๔๔ หรือ ๐๘๑-๖๐๒-๗๔๓๗

หมายเหตุ ท่านใดต้องการไปโมทนาบัตร์ กรุณาแจ้งชื่อ ที่อยู่ ให้ชัดเจน
เพื่อความสะดวกในการจัดส่ง

